

Farul Creștin

Număr special pentru școlile duminicale
baptiste din România

Anul VIII. No. 26 a

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Luni,
1 Iulie 1940

LECȚIUNILE ȘCOALEI DUMINICALE

Intocmite de Ioan Rusu, misionarul șc. duminicale din România

Duminecă, 7 Iulie, 1940.

Dumnezeu răspunde la rugăciune în felul Său

Isaia 55; 6—13; II Cor. 12:1—10.

Cuv. de aur: Matei 6:8.

EXPLICĂȚII: Aceasta proorocie a fost făcută pe la anul 759, înainte de Hristos. Starea poporului Israel era slabă; bogat în cele pământești, dar sărac sufletește. Înaintare în cele materiale și dare înapoi în cele spirituale. Ca rege în Israel era Ieroboam al II-lea. Luxul și slava era la înălțime. La anul 722 s'a produs o înțelegere între Israel și Asiria. Poporul Israel a pierdut și a fost dus la prinsoare de Asirieni sub regele Salmanezer al III-lea.

Proorocul Isaia vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu în legătura cu captivitatea. El este un predicator ideal, cu speranțe mari și crede în posibilitatea unei victii noi la orice om căzut.

INVATAȚURI:

1. *Dumnezeu nu obosește iertând.* Poporul era căzut în păcate grele. Indolenta și necredința umpluse inima multora în Israel. Proorocul e plin de credință și speranță. El vede lucrurile așa cum le vede Dumnezeu. Poporul vedea numai dreptatea lui Dumnezeu care lovește în omul căzut. Proorocul însă vede și îndurarea lui Dumnezeu. Un Dumnezeu care nu obosește iertând. Omul trebuie să se întoarcă și Dumnezeu e gata să-l primească oricând. Se poate ca un om să obosească în a se întoarce. Dumnezeu însă în a-l ierta nicicând. El care cere copiilor Săi ca să ierte până de 70 ori câte șapte, nu se va lăsa cu nimic mai prejos.

2. *Gândul lui Dumnezeu și al omului.* E deosebire între Dumnezeu și om. Nemărginitul întrece mărginitul și culoarea cerului se deosebește de-a pământului. Gândurile omului mărginit sunt mult mai jos, decât a Dumnezeului nemărginit.

Dumnezeu poate să cuprindă pe om și să-i pătrundă cele mai adânci gânduri a inimii lui. Dar omul nu va putea cuprinde, nici cunoaște în chip desăvârșit pe Dumnezeu și gândurile Lui.

Prin Duhul Sfânt însă, Dumnezeu își așează gândurile Sale în inima omului.

3. *Puterea cuvântului lui Dumnezeu.* Dupăcum ploaia nu se mai întoarce înapoi, ci face să rodească pământul, așa Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce la El, ci face voia Lui și împlinește planurile Lui pe pământ. El a împlinit pla-

nul Său cu poporul Israel. Cuvântul întrupat în Hristos a realizat planul de mântuirea omului pe care din veșnicie Dumnezeu îl pregătise.

4. *O libertate măreață.* Proorocul e plin de speranță și vede departe; nu se mărginește la zilele de umbră, durere și strămtoare. El vede ziua libertății și a mântuirii. El aude cântările de bucurie și vede mulțimea de bărbați, femei și copii, venind din prinsoare, cântând imnul libertății. Vede chiparosul în locul spinului și mirtul în locul măcăcinilor. Aceasta înseamnă altoirea păcătosului în Hristos. Lucrarea harului și gloria lui Hristos în viața omului mântuit.

5. *Rugăciunea lui Pavel.* Apostolul Pavel a trecut prin experiențe mari cu Dumnezeu. A văzut lucruri mari. Omul răpit la al treilea cer, se crede că a fost el. A văzut locul unde Dumnezeu avea să-l ducă pe el. Din aceasta cauză a primit multă inspirație pentru lucru:

1) *Tepușul în coastă.* Aceasta descoperire i-a adus și o suferință lui Pavel. Scopul lui a fost de-a împiedeca mândria apostolului. Dumnezeu pune piedeci în calea păcatului.

2) *Dorința apostolului:* Să scape de tepuș, să fie liber de orice piedecă. Credința lui era ca ar putea lucra mai bine. Domnul însă răspunde în felul Său. Domnul răspunde cu har. „Harul Meu îți este deajuns...” Mai de grabă Har, decât tepușul înlăturat.

3) *Putere în slăbiciune.* Domnul spune: „Puterea Mea în slăbiciune e făcută desăvârșită”. Fiecare credincios are un tepuș. Dorința lui e să fie desăvârșit. Dar harul lui Dumnezeu și puterea Lui se vede numai în slăbiciunile oamenilor. Cei mai buni oameni au avut și au părțile lor slabe. Dumnezeu însă e tare în har.

INTREBĂRI: 1. In ce an a proorocit Isaia? 2. Care a fost starea poporului Israel? 3. Cine a fost Rege în Israel? 4. Cine a dus în prinsoare pe Israel? 5. Ce prooroc a fost Isaia? 6. In ce nu obosește Dumnezeu? 7. Spune ceva despre Cuvântul lui Dumnezeu? 8. Unde a fost răpit Pavel? 9. Spune ceva despre tepușul lui Pavel? 10. Ce s'a rugat Pavel? 11. Ce a răspuns Dumnezeu? 12. Ce învățăm din lecțiunea de azi?

Duminecă, 14 Iulie, 1940.

Timotei răspândește Evanghelia

Faptele 16:1—8; II Tim. 1:1—11; 4:9—22.

Cuv. de aur: II Tim. 2:15.

LĂMURIRI: Timotei a fost chemat de Pavel în a doua călătorie misionară. În Derbe și Listra se găseau oameni iubitori de Biblie. Timotei crescuse aici într-o familie bună. Timotei e cel mai sincer frate pentru Pavel. El îl numește copilul lui.

INVATAȚURI:

1. *Opriti de Duhul.* Pavel și Timotei merg predicând Evanghelia din loc în loc. Planul lor era să meargă în Bitinia. Duhul Sfânt i-a oprit. Dorința lor era să propovăduiască în Asia. Duhul Sfânt i-a împiedecat. Noaptea însă Pavel a avut o vedenie, care i-a arătat unde să meargă. Vestitorul Evangheliei trebuie să asculte șoapta Duhului Sfânt în lucrul lui.

2. *Un glas care strigă după ajutor.* În vedenia de noapte, Pavel vede un om: E un Macedonian. Glasul lui strigă după ajutor: „Treci în Macedonia și ajută-ne”. Acest glas era glasul Duhului Sfânt, — glasul Domnului. — Dorința Duhului Sfânt este să cucerească cât mai mult teren. Sămânța Evangheliei trebuia sămănată rar, și pe o scară cât mai întinsă. În Macedonia, Pavel a avut o binecuvântare mare. Biserica din Filipi e primul rod al Evangheliei din aceasta misiune. Glasul care l-a chemat pe Pavel, s'aude și astăzi din țări păgâne. „Treceți și ajutați-ne!” Biserica Nou-Testamentală trebuie s'audă și să răspundă.

3. *Timotei copilul prea iubit.* Filimon și Timotei sunt numiți de Pavel copii lui. Îndeosebi Timotei e unul din evangheliștii cei mai buni. Pavel îl numește intimul lui. El îl înțelegea mai bine ca alții. N'am pe nimeni cari să-mi împărtășească simțămintele ca tine. Ce scump e un asemenea prieten și frate. Timotei a fost iubit de Domnul. El a fost un viu propovăduitor al Evangheliei. A fost iubit pentru credința lui neprefăcută. Credința lui a fost sinceră. Pavel îl avea în rugăciunile lui. Ce bine ca bătrânii să se roage pentru tineri! Iar tinerii să fie ca Timotei.

4. *Timotei curajosul.* El se potrivește cu Pavel: Plin de curaj. Predică cu îndrăzneală Evanghelia. Nu se rușinează de Evanghelia. Ea e bucuria lucrului

său. El suferă pentru Evanghelie. Impreună cu Pavel ia parte la greutăți. Ce onoare pentru un tânăr a suferi pentru Evanghelie. Câți tineri nu se rușinează să vorbească despre Evanghelie.

5. *Mântuire și chemare sfântă.* Mântuirea e un dar de sus. Nu-i după merit. Nu pe baza faptelor. Ci după hotărârea lui Dumnezeu. (decretul de grație) fiecare om prin credință. În hotărârea lui Dumnezeu e pus deoparte pentru El. E chemat să fie sfânt. Mila lui și nu faptele noastre. Faptele Lui și nu vrednicia noastră. Acesta e înțelesul mântuirii prin har. Aceasta Evanghelie a predicat-o Timotei.

6. *Lucrători nestatornici.* Câtă durere însoțesc cuvintele Apostolului: Dima din dragoste pentru lumea de acum, m'a părăsit. Crescens s'a dus în Galatia. Tiț în Dalmatia. Ce durere pentru apostol, când conlucrătorii lui l-au părăsit în cele mai grele momente din viața lui. Luca însă a fost un prieten statornic, a rămas cu Pavel în greutăți până la un timp. Pavel își aduce aminte de Marcu, care l-a părăsit odată. El acum i-ar fi de mare folos. Cere lui Timotei să îl aducă. El cere cărțile lui de piele. Pavel a studiat mereu. Apoi s'a convins că Marcu a fost un element bun, deși slab la început. Nu trebuie să pierdem speranța de nimeni.

7. *Prezența Domnului în greutăți.* Prietenul bun la nevoie se cunoaște. Domnul este cel mai bun prieten și frate. El rămâne atunci, când toți pleacă. Pavel spune: „toți m'au părăsit, însă Domnul a stat lângă mine și m'a întărit”. Singurul ajutor în nevoi e Domnul Isus. El știe ce înseamnă a fi părăsit. De aceea poate să ajute și să înțeleagă pe servii Lui. Dacă tu fratele meu ești părăsit de inimă, nu uita că este o inimă, care-i cu tine. Inima Domnului Hristos.

INTREBĂRI: 1. Unde făcea Pavel misiune, când a găsit pe Timotei? 2. Ce fel de tânăr era Timotei? 3. Dece au fost opriti Pavel și lucrătorii lui să predice în Asia mică? 4. Ce a văzut și auzit Pavel noaptea? 5. Dece a iubit Pavel pe Timotei? 6. Care este cauza mântuirii? 7. Dece a părăsit Dima pe Pavel? 8. Cine a rămas lângă el în greutăți până la sfârșit? 9. Ce învățăm din lecțiunea aceasta?

Duminecă, 21 Iulie, 1940.

Făcătorii de corturi

Faptele 18:1—28, Rom. 16:1—5.

Cuv. de aur: Rom. 12:10—11.

EXPLICĂȚIUNI: Pavel predică în Corint. Anul aproximativ 51—52 a. D. Acuila și Priscila erau o familie bună și creștină. Erau de origine din Pont. Meseria lor era facerea corturilor. Nu știm când și unde au primit aceștia credința. Din cauza priganii lui Claudiu Evreii au trebuit să fugă din Roma. Cauza a fost discuția lor asupra lui Christos. Din aceasta cauză Acuila și Priscila au ajuns în Corint. Corintul e un oraș bogat. Multă mândrie în populație. Se credeau cei mai deștepli dintre oameni. Dar erau vestiți în slăbiciuni. Chrips era mai marele sinagogii. El a crezut în Hristos. Galileu era frate cu Seuca învățătorul lui Nerone. Deși păgân Galileu a avut mai mult respect de adevăr ca Iudeii.

INVATĂȚURI:

1. *Pavel predică Evanghelia.* Peste săptămână Pavel lucra la facerea corturilor cu Acuila și Priscila, iar Sămbătă predică în sinagogă. Când a venit Sila și Timotei din Macedonia cu ajutoare misionare, Pavel s'a ocupat numai cu propovăduirea. El nu a lucrat la facerea corturilor că n'ar fi avut altceva de făcut Ci pentru a se putea întreține în locul acela unde lucrul Domnului era la început. Când frații din Macedonia au trimis bani, Pavel a lăsat facerea corturilor și s'a datat în totul propovăduirii. Din aceasta vedem că Evanghelia cere tot timpul unui predicator. Să dăm și noi aceeași atenție Evangheliei ca Pavel și familia Acuila.

2. *Cu Evanghelia printre neamuri.* Lucrul lui Pavel între Iudeii din Corint a fost greu primit. Ei sau încăpăținat respingând Evanghelia. Prin aceasta și-au luat asupra lor răspunderea de ei înșiși. Pavel se declară nevinovat și spune: sângere vostru să cadă asupra capului vostru. „Eu sunt curat”. Sărmanii Iudei ei s'au făcut vinovați de păcatul respingerii Evangheliei. Cine nu primește Evanghelia rămâne sub osândă.

Pavel s'a retrage cu micul grup de credincioși și întemeiază biserica. Predică Evanghelia cu putere și neamurile se pocăiesc.

3. *Tovărășia Domnului în lucru pentru cauza Lui.* Impotrivirea Evreilor a lovit în curajul apostolului. El se vede desamăgit. Din cauza aceasta e hotărât să plece. Nu vede o ușă mare pentru Evanghelie în Corint. E pus pe gânduri. Dimeata următoare ar vrea să plece. Domnul l-se arată noaptea și-i spune: Nu te teme! Vorbeste nu tăcea Eu sunt cu tine și am mult popor aici! Când Domnul este cu slujitorul Lui, îl păzește și oamenii nu-i pot face nici un rău. Pavel a simțit pe Domnul aproape de el. Și aceasta i-a dat putere. Simți tu pe Domnul aproape de tine?

4. *Pavel acuzat de răscoală.* Iudeii nu numai că n'au primit Evanghelia, dar au și prigonit pe apostoli, aducând acuzații, că: ațată pe oameni la o închinăciune deosebită; că nu se țin de lege. Inchinăciunea adevărată pentru ei era aceia în formele reci și iudaiste. Dar nici astăzi nu sunt deosebite acuzațiile la adresa credincioșilor. Abateri dela legi, tradiție și nepatriotism. Târât în fala judecării, Pavel scapă cu bine. Galion, judecătorul îl apară spunând, că nu se amestecă în chestiunile religioase. El a avut mai multă considerație pentru adevăr decât Iudeii. Ar fi bine să învățăm acest lucru, când e vorba de certuri pe chestiuni religioase.

5. *Dacă va voi Dumnezeu.* După un an și jumătate, Pavel pleacă la Ierusalim. În drum, ajunge în Efes. Aici e primit bine. Intră în sinagogă și vorbește iudeilor. Ei îl roagă să rămână la ei mai multă vreme. Dar el își urmează drumul cu gândul la ei. Dacă Domnul voiește, el e gata să se întoarcă la ei. Experiența din Corint l-a făcut pe apostol să atarne de voia Domnului.

6. *Un predicator excelent.* În Efes Pavel a lăsat pe confrății lui. Pe urmă a venit Apolo: omul acesta era din Alexandria, un oraș cultural. Apolo avea două daruri: tare în scripturi — cunoștea bine legea și proorocii și avea darul vorbirii — bun orator. El avea aceia ce-i trebuie fiecărui predicator. Vestitorul

Evangheliei trebuie să cunoască Sfânta Scriptură și să știe vorbi. Avea darul și de învățator. A contribuit mult la zidirea bisericii în har. Biserica Domnului are nevoie și azi de asemenea predicatori. Să ne rugăm ca Dumnezeu să-i trimită.

INTREBĂRI: 1. La ce an a fost Pavel în Corint? 2. Ce fel de oameni erau corintenii? 3. Ce fel de om a fost Galion? 4. Ce a pățit Pavel cu Iudeii din Corint? 5. Ce hotărâre a luat Pavel în urma persecuției? 6. Ce meseria avea Pavel și Acuila? 7. Ce fac oamenii cari resping Evanghelia? 8. Ce vedenie a avut Pavel în Corint? 9. Ce fel de acuzații au adus Iudeii lui Pavel? 10. Ce om a fost Apolo? 11. Ce învățăm din lecțiunea de azi?

Duminecă, 28 Iulie, 1940.

Un sclav fugit, întors la Domnul

Filimon 1—25.

Cuv. de aur: Colos. 3:22, 23.

EXPLICĂȚIUNI: Epistola către Filimon e o scrisoare de recomandare. Timpul când ea a fost scrisă e acela cu a colosenilor 63. a. D. Persoanele în aceasta epistolă sunt: Filimon, care a fost un creștin convertit de Pavel în Colose; Afia, soția lui Filimon. Aceasta a fost o bună lucrătoare în biserică; Arhip un serv al bisericii din Colose; și Filimon, care a făcut o faptă rea. El în urma faptei neplăcută față de stăpânul său, fugise în Roma.

INVATĂȚURI:

1. *Bunătatea în religia creștină.* În timpul începuturilor creștine, sclăvia a fost mare. Robul nu avea mare valoare în timpul apostolilor.

Mai cu seamă dacă făcea o faptă rea un rob, era ucis fără milă. Înainte ca Pavel să meargă în Roma, un rob al senatorului Pedaniu Secundu, prefect în oraș, și-a ucis stăpânul. Pentru aceasta crimă au fost omorâți împreună cu el încă patru sute de robi.

În acest timp vine spiritul lui Isus și schimbă situația robilor. Creștinismul se dovedește contra sclăviei: Un rob care primea pe Domnul Isus, cât și stăpânul lui, devenea liber. El servea de acum din dragoste fără a fi constrâns de stăpânul său.

2. *Sclavul Onesim făcut liber.* Acest om păcătuse în contra stăpânului său și a lui Dumnezeu. Fapta lui a fost destul de grea. A trebuit să fugă în Roma, departe de stăpânul său. El a făcut ca și Adam, când a căutat să fugă de fața Domnului. Onesim a scăpat de stăpânul său credincios. Dar n'a scăpat de Domnul. Nu știm în închisoare sau pe pietelete Romei, stând omul nimănui Onesim s'a întâlnit cu Pavel. El a auzit Evanghelia, s'a pocăit și a devenit liber de păcatele lui, de frica stăpânului său. Pavel îi spune că Filimon e un frate în Hristos și Onesim se simte liber în Hristos. Dacă tu primești pe Isus ca Mântuitor, te poți socoti liber.

3. *Onesim iubit de trei inimi mari.* Dacă Onesim a pierdut pe stăpânul său, a pierdut pacea sufletească, a câștigat însă în urmă, mult mai mult, prin Evanghelie. A câștigat inima Domnului Hristos, inima lui Filimon și a lui Pavel. Ce adânci sunt cuvintele: „ți-l dau pe el inima mea”. Ce adâncă iubire în Pavel pentru Onesim! Ce credincios a putut el

fi! Cât de adânc a putut el primi pe Domnul în inima lui. Apoi câtă dragoste în Pavel pentru un suflet câștigat. Fiecare credincios trebuie să aibă acest sentiment de iubire pentru noii născuți în Domnul.

4. *Primește-l ca pe un frate.* Onesim păgubise pe Filimon. Probabil cu ceva bani. Cu toate acestea Pavel îl roagă ca să-l primească ca pe un frate. Mare e barul pocăinții! El schimbă inimile, dărâmă zidurile de despărțire dintre oameni, întărește lanțul iubirii rupte și face ca cei doi să fie una. Nu ca un rob, ci ca pe un frate roagă Pavel să fie primit Onesim. Frățietatea este harul lui Dumnezeu și rodul pocăinții. Egalitatea și libertatea sunt tot ce e mai scump pentru Onesim. De aceste haruri ne putem bucura toți în Hristos.

5. *Eu Pavel voi plăti.* Cât de altruist e Pavel! Omul păcii pentru unitatea între Onesim și Filimon e gata să plătească totul. Ce bogat a fost el! Dacă mă socotești ca prieten al tău primește-l ca pe mine. Pune în socoteala mea datoriile lui. Cât de adânc e intrapat Hristos în Pavel! Numai omul în care eul personal e mort și Hristos viu, poate face această. Suntem noi asemenea creștini.

INTREBĂRI: 1. Unde era Pavel când a scris lui Filimon? 2. Cine a fost Onesim, Filimon, Afia, și Archip? 3. Cum era starea sclavilor în vremea aceea? 4. Ce-a făcut religia creștină pentru sclăvie? Ce se întâmplase cu Onesim? 5. Cum a găsit el mântuirea? 6. Ce a câștigat el prin pocăință? 7. Cum a cerut Pavel lui Filimon să primească pe Onesim? 8. Ce inimă a avut Pavel? 9. Ce învățăm din aceasta lecțiune? 10. Ce învățăm din aceasta lecțiune?

Duminecă, 4 August, 1940.

Infrunzând persecuțiunea

Ps. 79; Evrei 11:32-40.

Cuv. de aur: Ps. 7:1.

EXPLICAȚIUNI: În lecțiunea de azi avem două texte. Primul e un psalm, făcut de Asaf. Al doilea e o parte din epistola către Evrei. Asaf a fost un poet și cântăreț pe timpul lui David. Scriitorul epistolei către Evrei nu-l știm sigur. Se aseamănă mult cu scrierile lui Pavel. Se poate să aibă mai mulți scriitori parte în ea. Sau un scriitor să fi cules material de la Pavel și de la alți scriitori. E scrisă din Italia la anul 66-68 în preajma dărâmării Ierusalimului. Scopul epistolei a fost să ajute pe creștinii dintre evrei.

INVATAȚURI:

1. *Starea sufletească a creștinilor evrei.* Din cauza greutăților creștinii evrei începuseră a se descuraja. Legătura între ei și vechiul așezământ n'a fost ruptă. Greutate mare aveau să umber prin credință și nu prin vedere. Simplitatea religiei lui Isus îi făcea să se îndoiască și de Dumnezeirea lui Hristos. Apoi persecuțiunea cu care erau amenințați le-a sdruncinat credința tot mai mult. Ei vedeau că templul se clatină și ceremoniile vechiului așezământ vor dispărea. Scriitorul epistolei le îndreaptă mintea spre un templu ceresc și la Hristosul nevăzut.

2. *Armele de luptă.* Credința în Dumnezeu nevăzut e singura armă de luptă a creștinului. Toți cei din trecut au înfruntat prigoana prin credință. Ei nu

s'au lepădat de speranța lor care aștepta o mare făgăduință. Nu s'au lăsat înduplecați de îndoieli și odihna lumii acesteia. Ci au crezut în Dumnezeu. Au răbdat loviturile vrăjmașe. Au luptat cu spirit de martir crezând în biruință. Prin credință și-au câștigat un renume în istoria lumii.

Credința e puterea care strânge focul și păzește nealins pe Cel prigonit. Pilde de urmat sunt multe Barac, Gheleon, Samson, Ieftale, David etc. Toți aceștia au câștigat victorii prin credință. Oameni puțini și fără arme puternice au făcut să cadă cetăți puternice, și au pus pe fugă oștiri viteze. Dacă avem o credință tare în Dumnezeu, biruința e a noastră.

3. *Dumnezeu are o fericire păstrată pentru toți.* Dece n'au primit credincioșii din vechime darul cel căutau și dece n'au ajuns la ținta spre care alergau? Dorul era fericirea deplină și ținta desăvârșirea. Răspunsul este că Dumnezeu avea în vedere pe toți credincioșii lui din toate timpurile. El vrea să găsească de bine să dea tuturor deodată darul fericirii și al desăvârșirii. Evrei 11. 40. Hristos pregătește locul și în același timp starea desăvârșită pentru fiecare credincios. Greutățile vieții persecuțiunile sunt focul curățitor de caracter. Sunt focul sfânt care lămurește sufletele spălate prin sângele lui Isus. Când Hristos se v întoarce să-și desăvârșască lucrarea începută, toți cari au înfruntat prigoană ca și El, vor primi cununa slavei Lui. În greutățile de azi creștinii trebuie să ia pildă de la cei din trecut și să creadă în biruința Domnului Hristos. Ziua se apropie și Domnul vine.

4. *Rugăciunea lui Asaf.* În cererile sale, Asaf roagă pe Dumnezeu următoarele lucruri: să nu-și mai aducă aminte de păcatele strămoșilor. Să vină înaintea lor îndurarea lui Dumnezeu. Ajutor și mântuire. Izbăvire și iertare. Motive: Nu pentru meritele lor, ci pentru numele lui Dumnezeu. Nu pentru onoarea lor. Ci pentruca El să fie cunoscut de toate popoarele. Da! Dumnezeu în Hristos face lucrul acesta în fiecare zi cu toți oamenii cari cred în El.

INTREBĂRI: 1. Cine a fost Asaf? 2. Cine a scris epistola către Evrei? 3. Care e scopul învățaturii din acest text? 4. Care era starea sufletească a creștinilor evrei? 5. Ce an s'a scris aceasta carte? 6. Care e arma de luptă a credinciosului? 7. Ce pilde de urmat avem? 8. Pentruce s'a rugat Asaf? 9. Ce ne învață lecțiunea aceasta?

Duminecă, 11 August, 1940.

Credincioșia lui Daniel față de Dumnezeu

Daniel 1:1-21, Daniel 2:44-49.

Cuv. de aur: Matei 6, 33.

EXPLICAȚIUNI: Daniel a fost unul dintre cei patru profeti mari. A avut o creștere bună. În anul 605 înainte de Hristos a fost dus în Babilon la universitate de Nebucadnetar, regele Haldeilor. La anul 625-536 n. de Hristos, regele Nebucadnetar a domnit în Babilon.

În acest timp el a ridicat la mare putere împărăția sa. În vremea aceasta Nebucadnetar a intrat pentru prima dată în Asiria și Palestina. Daniel a fost ca

prisonier împreună cu poporul iudeu în Babilon. Aici el a învățat limba haldeilor, știință și înțelepciune, pentru a putea fi în slujba împăratului.

INVATAȚURI:

1. *Daniel între străini.* Deși tânăr fără experiență, într-o țară străină. Daniel nu uită de religia lui. Casa părintească, locuri frumoase, templu, etc. au rămas în Palestina. Dar religia lui Daniel a mers cu el. El ține cu tărie la ce a învățat în căminul părintesc. El are credința neclintită în Dumnezeu. Știe că are un Dumnezeu viu, care e pretutindeni. El nu se lasă ademenit de împrejurări.

Putea foarte ușor Daniel să uite de religia lui, el însă a fost tânăr credincios oriunde. Cine are religia în inimă, nu o va pierde niciodată.

2. *Daniel e un om hotărât.* Împăratul făcuse parte lui Daniel și colegilor lui din bunurile pe care el le mânca. Însă ei au refuzat. Dece? Pentruca acest regim era contra religiei lor. Dacă n'au avut posibilitate să li se pregătească după regimul lor din Palestina, s'au mărșăluit să mănânce numai verdețuri. Mai bine să trăiască cu iarbă, decât să se calce credința. Cu orice preț ei în la Dumnezeu lor. Daniel a avut o voință de fier. Mâncările grase și vinul împăratului nu i-a putut-o înfrânge. Intrece în statornicie pe mulți iudei. El pune convingerile sale religioase mai pe sus de orice. Întai Dumnezeu și apoi mâncare, etc. Acest exemplu e bun pentru fiecare creștin.

3. *Mai bine decât ceilalți elevi.* Traiul simplu și curat, a făcut ca Daniel și colegii lui, să fie deosebiți în frumusețe și în ținuta lor fizică de ceilalți studenți. Aceasta alimentație i-a ajutat să aibă mintea ageră și spiritul viu. Mâncările grase îngreunează mintea și băuturile alcoolice o fură. Dar cauza frumuseții lor a stat și în faptul că, ei au fost credincioși lui Dumnezeu. Credința lor tare le-a dat pace și liniște sufletească. Un suflet viu și vesel face și corpul frumos. Ascultarea de Dumnezeu a făcut ca Daniel și colegii lui să întrecă în toate pe ceilalți studenți. Dumnezeu este izvorul vieții și al frumuseții. Deci să ne încredem în El și în vom avea totul.

4. *Descoperitorul de taine.* Credincioșia lui Daniel față de Dumnezeu, religia lui curată, l-au făcut să fie omul de valoare pentru rege. Vrajitorii și toți predicătorii din Haldeia, au fost umiliți în fața lui Daniel. Regele a avut nu vis de noapte, care l-a pus pe gânduri. Dorea o explicație. Nimeni afară de Daniel nu i-a putut-o face. În urma unei rugăciuni, omul lui Dumnezeu s'apucă și explică vedenia împăratului. Aceasta l-a făcut mare în fața regelui și a primit un loc de frunte. Înțelepciunea dumnezeiască a fost cauza acestei descoperiri. Cine crede în Dumnezeu cu adevărat va putea cunoaște și planurile Lui.

5. *Modestia lui Daniel.* Daniel nu s'a mândrit cu înțelepciunea lui. El a atribuit lui Dumnezeu descoperirea făcută. „Este un Dumnezeu în ceruri, care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnetar, ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă”. El a glorificat pe Dumnezeu în lucrul lui și s'a umilit pe sine.

Apoi Daniel a apărat viața celorlalți precizători, arătând împăratului că porunca a fost prea aspră și netemeinică. Deoarece a cerut un lucru care nu putea fi rezolvat de nici un muritor. Să învă-

făm modestia și bunătatea, pe care a avut-o Daniel.

INTREBĂRI: 1. Cine a fost Daniel? 2. Cu ce ocazie a ajuns el în Babilon? 3. Ce a făcut acolo? 4. Cine a fost Nebucadnețar? 5. La ce a capturat el Siria și Palestina? 6. Cum s'a arătat Daniel între străini? 7. Ce atitudine a avut Daniel față de Dumnezeu și religie? 8. Ce hotărâre a luat Daniel față de regimul regese? 9. Cu ce s'a hrănit în școală? 10. Cum a tălmăcit vedenia împăratului? 11. Cum s'a arătat el față de ceilalți înțelepți ai Babilonului. 12. Ce putem învăța din aceasta lecțiune?

Duminecă, 18 August, 1940.

Indrăsneala în fața cuptorului infocat

Daniel 3:1—30.

Cuv. de aur: Isaia 43, 2—3.

EXPLICĂȚIUNI: Nebucadnețar cu toate că a împlinit un plan a lui Dumnezeu, tot idolatru a rămas. El credea în idoli. Chipul de aur pe care l-a ridicat în valea Dura, a avut ca scop glorificarea lui ca rege. În acele vremuri împărații aveau ritualul lor și altarul pe care li se aducea jertfe.

Ședrac, Meșac și Abednego erau iudei, oameni de încredere puși de împărat în ținutul Babilonului și colegii lui Daniel.

INVĂȚĂTURI:

1. *In fața chipului de aur.* Când a fost ridicat chipul de aur, regele a chemat toate căpeteniile pentru sfintirea lui. Porunca a fost: toată lumea să se închine lui. Ședrac, Meșac și Abednego au fost ceruli și ei la aceasta închinăciune. Dar ei rămân reci. Nimic nu-i încălzește, nimic nu-i atrage. Ei au un Dumnezeu în cer, pe care îl iubesc. Ceremonia religioasă și muzica păgână nu-i poate mișca. Porunca împăratului nu-i infrică. Ei au porunca lui Dumnezeu, la care țin cu trup și suflet. Influența regelui e prea mică pentru ei. Tinerii credincioși au știut să asculte de Dumnezeu mai mult ca de oameni. Să le urmărim pilda.

2. *In fața cuptorului de foc.* Când ordinul regal a fost aplicat, tinerii credincioși au rămas hotărâți lângă Dumnezeul lor. Ei au pus totul în socoleala Domnului. Răspundă El: Au zis împăratului, adică Dumnezeu. El poate să ne scape. Acești credincioși au vrut să aibă experiență cu Dumnezeu.

Credința lor se întemeia mai mult pe întâmplările din trecut între Dumnezeu și poporul Lui. Azi ei pun la încercare pe Dumnezeu. Iar dacă Dumnezeu nu-i va scăpa, și atunci vor rămâne credincioși. Ei nu pot glorifica aurul, când în sufletul lor trăiește credința vie în Cel care a făcut aurul. Dacă vor trebui să moară, și atunci nu pot să renunțe la credința lor, care e mai scumpă decât aurul.

3. *Focul desbrăcat de puterea lui.* Deși cuptorul a fost de șapte ori mai fierbinte, ea de obicei, el n'a avut putere să ardă nici măcar un fir de păr de pe capul oamenilor sfinți. Au ars cei cari i-au aruncat pe credincioși, iar ei au rămas.

Patru în loc de trei. Când împăratul s'a dus să vadă ce s'a întâmplat la cuptor, a văzut patru înălțuri. Unul era

deosebit. Semăna cu un fiu de Dumnezeu. Da, acesta a fost fiu de Dumnezeu. Ioan spune despre Hristos, că El era în lume, dar lumea nu l-a cunoscut. Cei trei credincioși l-au întâlnit în cuptorul de foc. Cine e gata să moară pentru credința în Dumnezeu, îl va întâlni în suferințele lui. Dumnezeu a mers cu iubirii lui în foc și l-a desbrăcat de puterea lui. Credința în Dumnezeu e mai tare decât focul. De aceea veniți să ne îmbogățim cu ea.

4. *Un rege idolatru laudă pe Dumnezeu adevărat.* Binecuvântat să fie Dumnezeu lui Ședrac, Meșac și Abednego care a trimis pe îngerul său și a izbăvit pe slujitorii săi, cari s'au încrezut în El. Prin credința lor tinerii credincioși au descoperit pe Dumnezeu lor, împăratului păgân. El dă poruncă, ca toți cetățenii să se închine lui Dumnezeu adevărat. Să avem o credință care descoperă pe Dumnezeu nouă și dușmanilor noștri.

INTREBĂRI: 1. Cine au fost cei trei credincioși din lecția noastră? Ce-a făcut regele pentru a câștiga mare putere asupra poporului? 3. Ce au făcut credincioșii în fața chipului de aur? 4. Cum au răspuns la porunca împăratului? 5. Ce s'a întâmplat în cuptorul de foc? 6. Ce a făcut împăratul, când a descoperit minunea din cuptor? 7. Ce învățăm din lecțiune?

Duminecă, 25 August, 1940.

Indrăsneala lui Daniel la rugăciune

Daniel 6, 1—28.

Cuv. de aur: Ps. 55, 16—17.

EXPLICĂȚIUNI: Daniel a trăit în Babilon sub domnia a trei regi: Nebucadnețar, Belșezar și Dariu. Acest din urmă l-a simpatizat mult pe Daniel. Regele a pus peste imperiu trei căpetenii mari și douăzeci și patru drogători, căpetenii între care, unul era Daniel. Purtau legătura directă cu regele. Daniel a mai dus-o bine și sub împăratul Cîr, care a eliberat pe iudei de sub Nebucadnețar.

INVĂȚĂTURI:

1. *Omul cu Duh înalt.* Daniel s'a ridicat deasupra tuturor în spiritul său. Om cu vederi largi. N'a avut un suflet și o minte îngustă. A fost de o inteligență rară. În stare pentru înfăptuirea a orice lucrare. Regele avea mare încredere în el. El putea desnoda orice problemă de stat. Vrednic de-a fi pus oriunde. Lucrul lui nu lăsa de dorit. Cauza acestei influențe a fost viețea lui de rugăciune. Legătura cu Dumnezeu, Avem nevoie de oameni cu Duhul înalt.

2. *Păcatul geloziei.* Daniel n'a fost binevăzut de consotii lui haldeieni. Faptul că era mai mult decât ei, i-a făcut geloși. Ei l-au urât. Nu s'au bucurat de caracterul său înalt. Căutau cu tot dinadinsul să-l doboare. Aceasta din cauză că el orice făcea, orice începea ducea la bun sfârșit. Lucrul acesta se repetă. Câți oameni buni sunt nesocotiți și calomniați pentru că sunt mai mult decât semenii lor. Gelozia și invidia sunt păcatele crimei.

3. *Daniel a fost corect în lucrul lui.* Toate încercările invidioșilor au fost zadarnice. Nici un cusur n'au putut găsi lui Daniel. El și-a făcut lucrul credincios. Dreptatea a curs ca apa. Iar bunătatea lui Daniel s'a ridicat deasupra tuturor. Încercările dușmanilor au făcut să ia-

să la iveală credințioșia lui Daniel. Cine e credincios în lucrul lui nu va putea fi dat de rușine. Fii sigur, că lucrezi bine și mergi înainte.

4. *Omul rugăciunii.* Când a auzit Daniel că decizia de-a fi aruncat în groapa leilor, a fost semnată, a mers la rugăciune. Dar acest lucru el îl făcea regulat. În fiecare zi de trei ori cu geamurile deschise spre Ierusalim. Ce faci tu când ești prigonit? Lucrul cel mai bun e să te rogi. Cu ochii îndreptați spre Ierusalimul cerese, unde Hristos mijlocește pentru tine.

5. *In groapa cu lei.* Încercările lui Dariu de-al scăpa pe Daniel, au fost zadarnice. Groapa leilor e deschisă pentru el. Focul geloziei n'a putut fi stins. Toată speranța e Dumnezeu. Gura leilor a fost închisă. Daniel stă între lei ca între oi.

Se poate, că în noaptea aceea Daniel s'a simțit mai bine ca oricând. Dumnezeu a fost mai aproape de el ca oricând. Se poate ca Daniel în noaptea aceea a dormit cu capul pe un leu. Credința lui a închis gura leilor și puterea Duhului înalt din el i-a îmblânzit. Rugăciunea continuă e calea de-a ajunge asemenea lui Daniel. Învăță să te rogi și vei putea totul.

INTREBĂRI: 1. Sub domnia a câți regi a fost Daniel ca prooroc? 2. Cum a fost privit Daniel de regi? 3. Ce slujbă a avut Daniel? 4. Ce Duh a avut Daniel? 5. Ce păcat au avut colegii de slujbă a lui Daniel? 6. Cum s'a purtat Daniel în slujba lui? Ce a făcut, când a auzit, că va merge în groapa leilor? 8. Cum s'a rugat? 9. Care a fost rezultatul rugăciunilor lui Daniel? 10. Ce a făcut regele, când a văzut că Daniel n'a fost sfâșiat de lei? Ce trebuie să învățăm din lecția aceasta?

Duminecă, 1 Septembrie, 1940.

Pământ, mare și cer

Ps. 104, 1—9.

Cuv. de aur: Ps. 19, 1.

EXPLICĂȚIUNI: Acest psalm se atribuie lui David. Sufletul lui de poet, vede pe Dumnezeu în natură. El caută să arate pe Dumnezeu într'un înțeles mai larg. Psalmul 104 e numit „imnul creațiunii”. În el poetul cântă dumnezeirea din natură.

INVĂȚĂTURI:

1. *Dumnezeul nemărginit* Versetul 1 arată nemărginirea lui Dumnezeu. În acele vremuri popoarele se gândeau la mai mulți dumnezei. Chiar poporul Domnului avea o părere mărginită despre Dumnezeu. Se gândea la Dumnezeu, care le aparține numai lor și locuiește în Ierusalim. Poetul descoperă că Dumnezeu e fără margini în mărime. Cerul și pământul nu-L pot cuprinde. Dumnezeu în adevăr e în lucruri și peste lucrările Lui. (transcendent și imanent).

Dumnezeu e nemărginit în putere. Nimic nu e fără de putință lui Dumnezeu. Hristos a spus: „lui Dumnezeu toate lucrurile îi sunt cu putință”. De aceea credința în El umple de putere pe fiecare om. Din Hristos ieșea „o putere, care vindeca pe toți”. Dumnezeu e nemărginit în iubire. Aceasta o poate spune fiecare om măntuit. Iubirea Lui întrece hotarele urei păcătoșilor. Dumnezeu e nemărginit în cunoștință. Știe totul și vede totul. Nu e lucru așa de mic

pe care ochiul Lui să nu-l vadă. Și nici atât de mare ca lumina ochiului Său să nu-l poată cuprinde. E destul să ne gândim la milioanele de stele, la pământul nostru cu tot ce e pe el și în el și pe care Dumnezeu le vede și cunoaște în același timp pe toate. Nu e mișcare pe care El să nu o vadă. Merită deci Dumnezeu închinăciunea noastră a tuturor.

2. *Dumnezeu în legătura cu lucrurile Lui.* Dumnezeu nu a creat cerul, pământul și apele ca apoi să le lase în voia lor. Ci El e în strânsă legătură cu tot ce a făcut. Apostolul Pavel spune: că în El avem viața, mișcarea și ființa. Toate lucrurile și ființele se mișcă în Dumnezeu. Un predicator a spus: „Dumnezeu e mai aproape de noi, decât pâinea pe care o mâncăm și aerul pe care îl respirăm”. David zice: „Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort. Cu apele îți întocmești vârful locuinței Tale” versetul 2—3.

3. *Dumnezeu Creatorul veșnic.* Psalmistul ne înfățișează pe Dumnezeu ca un Creator continuu. Din veșnicie Dumnezeu creiază lumi și lucruri noi. „Din nori îți faci soli și din flăcări de foc slujitori”. În adevăr Dumnezeu creiază în fiecare zi lucruri noi. El e la lucru în universul Lui. Astronomii au descoperit lumi noi în formație. Ele acum sunt fără formă. Dar după ani de zile vor fi văzute strălucind ca și alte astre. Domnul Hristos a spus: „Tatăl meu lucrează și Eu lucrez”. Dumnezeu lucrează oameni noi prin Duhul Sfânt. El e la lucru în viața fiecăruia om pocăit. Pavel spune: „Omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi”. Aceasta se face în mod treptat până când va ajunge la desăvârșire. Să avem credință în Dumnezeu și să fim lucrători ca El!

INTREBĂRI: 1. Ce am învățat în lecțiunea din Duminecă trecută? 2. Cui se atribuie Psalmul 104? 3. Ce nume are Psalmul 104? 4. Ce vrea să ne arate poetul în acest Psalm? 5. Cum e Dumnezeu descoperit de poet? 6. Cum e Dumnezeu în legătură cu lucrurile Lui? 7. Cum e Dumnezeu ca Creator? 8. Unde este Dumnezeu? Ce învățăm din lecțiunea de azi?

Duminecă, 8 Septemvrie, 1940.

Roadele câmpului

Ps. 104:10—15.

Cuv. de aur: Ps. 104:24.

EXPLICAȚIUNI: Lecția de azi, e ca o continuare a Ps. 104. În aceasta parte a textului poetul ne arată cum Dumnezeu se îngrijește de făpturile Sale. El atribuie lui Dumnezeu toate lucrările de pe pământ. Speranța tuturor creaturilor Sale este în El. Apoi poetul mai cunoaște bine viața păsărilor și a tuturor fiarelor de pe câmp. El se prezintă nouă ca cel mai adânc naturalist; Omul care știe să citească în natură.

INVĂȚĂTURI:

1. *Dumnezeu și viețuitoarele de pe uscat și aer.* Mulți dintre oameni privește viețuitoarele și izvoarele de apă fără nici un simț divin. Psalmistul le privește cu o adâncă recunoștință față de Dumnezeu. Pentru el izvorul de apă e o oglindă, în care vede pe Dumnezeu. „Tu faci să țâșnească izvoarele în văi, și ele curg printre munți” versetul 10. În dosul fiecărui izvor stă Dumnezeul

vieții. El a făcut să țâșnească apă în pustie din stâncă, pentru ca poporul Său să poată bea și să nu moară de sete.

Animalele sălbatice nu au un păstor omenesc. Nici un om nu se îngrijește ca să le dea mâncare. Dumnezeu însă e stăpânul lor. „Tu adapi la ele toate fiarele câmpului. În ele își potolește setea măgarii sălbatice”. Dumnezeu se îngrijește de fiecare viețuitoare. Le dă hrana și le îmbracă. Domnul Isus a zis: Că păsările cerului deși nu lucrează totuși Tatăl cereșe le îmbracă și hrănește. Apoi Dumnezeu își face muzică din glasul păsărilor. „Tu faci să le răsună glasul printre ramuri”, zice poetul. Să privim lucrările lui Dumnezeu ca David; să citim în ele chipul Lui.

2. *Dumnezeu și pământul.* Pământul e făcut de Dumnezeu casă omului și viețuitoarelor. E interesant însă, că întreaga existență a vieții, se datorește pământului. Dumnezeu i-a dat forma adevărată. El îl udă cu ploaie, și face să dea roade. El a pus legi în natură, care fac voia Lui. Pământul le respectă. Când Dumnezeu trimite ploaia, el răspunde cu roade. Noi trebuie să învățăm această lecție. Dumnezeu ne dă har și să-i răspundem cu fapte bune. Fricelul de iarbă e un răspuns al ploii, căldurii și luminii pe care le dă Dumnezeu pământului. Lumina, căldura și ploaia vin din cer, iar roadele din pământ. Intre pământ și cer este o strânsă legătură de conlucrare.

3. *Dumnezeu și nevoile oamenilor.* Poetul ne arată că acela care dă animalelor hrană, are o deosebită grijă și de om. Dumnezeu dă omului hrană potrivit nevoilor lui. „Verdeturi pentru nevoile omului”. Construcția omului e mult mai bine ajutată cu verdeturi, decât cu carne. Daniel și colegii lui în Babilon au întrecut în frumusețe pe cei cari mâncău carne. „Vinul care înveselește inima omului”. Cu acest element credinciosul se împacă greu. Cauza e nu în vin ca dar a lui Dumnezeu, ci în slăbiciunea omului, care abuzează și se îmbuibează. De acela noi preferăm mai bine o inimă tristă și curată, decât una veselă și păcătoasă. Untdelemnul, este un dar cereș pentru nevoile omului. El a fost întrebuințat în medicină și ca hrană. Pâinea care întărește inima. Aceasta e darul cel mai mare. Pâinea e viața omului. Dacă primim aceste daruri dela Dumnezeu, ce facem noi pentru El? E toamnă când toate bunurile se adună în cămări. După lege, poporul Israel dădea Domnului a zecea parte. Cât dăm noi creștinii de astăzi cari am primit legea harului și a iubirii?

INTREBĂRI: 1. Cum vedem pe Dumnezeu în acest text? 2. Cu ce cunoștințe se prezintă poetul? 3. Ce vedem în izvoarele de apă? 4. Cine îngrijește de viețuitoarele sălbatice? 5. Ce e cântecul păsărilor? 6. Spune ceva despre lucrarea lui Dumnezeu în legătură cu pământul? 7. Spune ceva despre Dumnezeu în legătură cu nevoile omului? 8. Ce face Dumnezeu pentru om? 9. Ce învățăm din lecțiune?

Duminecă, 15 Septemvrie, 1940.

Fiarele câmpului

Ps. 104:16—30.

Cuv. de aur: Ps. 50:10—11.

EXPLICAȚIUNI: Aceasta este a treia lecție din Ps. 104. Ea se ocupă îndeosebi

de fiarele câmpului. David cunoaște bine lumea animalelor. El vede pe Dumnezeu în aceasta lume nevinovată; El cunoaște apele și viețuitoarele din ele. Toate le atribuie lui Dumnezeu.

INVĂȚĂTURI:

1. *Grija lui Dumnezeu față de fiarele câmpului.* A sădit copaci și arbori pentru ele. Dumnezeu s'a îngrijit ca fiarele câmpului să aibă casă. Poetul vede în copaci și în stânci locuința animalelor. Da, Cel ce a făcut ființele știe să satisfacă nevoile lor. Dumnezeu aude strigătul fiarelor. „Puli de lei mugesc după pradă, și își cer hrana dela Dumnezeu”. Poetul vede animalele cerând fără să știe hrană dela Dumnezeu, la care se roagă și omul. Dumnezeu răspunde dându-le ocazie să-și procure hrana. La fel răspunde și Dumnezeu și omului. Și dacă posibilitatea de muncă și-i o binecuvîntează. Domnul Isus a spus: Nicio vrabie nu cade fără știrea lui Dumnezeu. Iar credinciosului și părul de pe cap îi este numărat.

2. *Marea cea întinsă.* Poetul cunoștea Marea Mediterană. Aceasta era un câmp de studiu pentru el. El vede că apa-i plină de viață. Pretutindeni viața mișună. Și viața-i Dumnezeu. În lumea apelor putem vedea tot atâtea viețuitoare ca și pe uscat. Cât de minunate sunt lucrările lui Dumnezeu. Înțelepciunea Lui se vede în toate. Omul priceput le admiră și lui Dumnezeu se închină. Pentru poet, marea e oglindă în care vede opera lui Dumnezeu. Marea în adevăr este o cauză de inspirație pentru sufletele evlavioase.

3. *Dumnezeu și viața animalelor.* Atât de adânc cunoscător al tainelor lui Dumnezeu e poetul, că vede viața animalelor în mâna lui Dumnezeu. Lipsa feței lui Dumnezeu le face să termine. Cineva a spus: „Ochii stăpânului îngrășă calul”. Dacă aceasta-i adevărat sau nu, noi nu știm sigur. Dar că fața lui Dumnezeu dă viață viețuitoarelor, aceasta e sigur.

Poetul din Psalmul nostru e convins, că la suflarea lui Dumnezeu ele iau ființă și fără ea mor. Domnul Hristos pe cruce n'a putut suferi despărțirea de Dumnezeu fără să protesteze. Dumnezeu e izvorul vieții din care se adapă fiarele și ființele cu judecată. Să-l omorîm pe El și să ne închinăm Lui.

INTREBĂRI: 1. Cu ce se ocupă lecția de azi? 2. Ce a făcut Dumnezeu pentru fiarele câmpului? 3. Cum cer ele hrană? 4. Ce vede poetul în mare? 5. Ce face pe fiară să trăiască? 6. Cine n'a putut suferi despărțirea de Dumnezeu? 7. Ce învățăm din lecțiunea de azi?

Duminecă, 22 Septemvrie, 1940.

Făcut după chipul lui Dumnezeu

Ps. 139:1—18.

Ps. 139:14.

EXPLICAȚIUNI: Autorul acestui Psalm e David. El descoperă pe Dumnezeu aproape de om. În Ps. 104 am văzut pe Dumnezeu mai mult în legătură cu fiarele și natura. Aici se ocupa amănunțit de legătura între om și Dumnezeu. Ne

prezintă cea mai înaltă idee despre Dumnezeu.

INVATAȚURI:

1. *Nimic nu este ascuns pentru Dumnezeu.* Omul e ființa binecunoscută de Dumnezeu. Gândurile omului sunt neascunse. Ieremia spune: „Dumnezeu cunoaște inima și pătrunde gândurile omului”. Faptele omului sunt cunoscute înaintea lui Dumnezeu, chiar atunci când nu-s făcute. Oamenii vor fi răspunzători în fața lui Dumnezeu nu numai de faptele cari le-au făcut ei și de acele pe cari nu le-au făcut.

Dumnezeu cunoaște căile omului. Nici un ideal omenească nu este ascuns. El știe care este ținta fiecărui om. „Ști când umbli, când mă culc și cunoști toate căile mele”. „Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință înainte ca să-I cereți voi”. Să avem credință în Dumnezeu, care știe totul.

2. *Dumnezeu este pretutindeni.* „Unde mă voi duce departe de Dubul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” Cum pământul nu se poate ascunde de razele soarelui, așa poetul se vede cuprins de Dumnezeu, fără a se putea ascunde. Nu este loc unde Dumnezeu să nu fie decât inima celui păcătos și necredincios. Dumnezeu e în spațiu. Dacă am merge printre stele la cele mai mari depărtări, tot prezența lui Dumnezeu ne-ar urmări. Apoi Dumnezeu e în noaptea neagră. „Nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine”. În locuința morților — spune poetul — dacă m-ași duce și acolo e Dumnezeu. Da! Hristos a spus că Dumnezeu este a celor vii deoarece pentru El și în fața Lui toți sunt vii. Toate întâmplările ca: întuneric, moarte, distanță etc. contează ceva pentru om. Iar pentru Dumnezeu nu. El e dincolo de timp și în timp. Dincolo de spațiu și în spațiu. În trecut, prezent și viitor. Suntem fericiți că ne mișcăm în Dumnezeu.

3. *O făptură atât de minunată.* Omul este cea mai frumoasă ființă din lume. E chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Te laud că sunt o făptură așa de minunată!” Aceste sunt cuvintele omului lui Dumnezeu. Parcă-i singurul om care mulțumește lui Dumnezeu pentru Sine. Aceasta ar fi datoria tuturor oamenilor. Fiecare țesătură din corpul omului e lucrarea lui Dumnezeu.

Medicii cari au studiat de aproape corpul omului, spun, că e cea mai frumoasă construcție din natură. Omul e coroana creației lui Dumnezeu de aceea chipul lui Dumnezeu trebuie să se vadă în el. Deși păcatul a stricat această formă frumoasă, totuși Dumnezeu în Hristos o poate repara. Din cauza că omul e chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este cea mai înaltă legătură, între el și Creatorul său. Rugăciunea ascunsă o calea de a veni în legătură cu Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Cum ne prezintă Psalmistul pe Dumnezeu? 2. Ce cunoaște Dumnezeu? 3. Unde este Dumnezeu și unde nu este? 4. Ce fel de făptură e omul? 5. Ce legătură e între om și Dumnezeu?

Duminecă, 29 Septemvrie, 1940.

Gloria secerișului

Ps. 65.

Cuv. de aur: Ps. 104:28.

EXPLICAȚIUNI: Acest psalm este scris de David. Expresia frumoasă pentru toate lucrurile e clar arătată de autor. Râul lui Dumnezeu este plin de apă. El arată că izvoarele lui Dumnezeu sunt nemărginite și destule pentru toți sfinții Săi. Și că Dumnezeu nu obosește nici n'are vacanță.

INVATAȚURI:

1. *Incredere în bunătatea lui Dumnezeu.* Autorul e plin de încredere în Dumnezeu. Aceasta o arată față. Nu se îndoiește de bunătatea lui nici de plăcerea Lui de-a răspunde rugăciunilor. El spune: „Tu ascultă rugăciunea”. Omul adevărat trebuie să aibă aceasta experiență. Cine n'a primit răspunsul la rugăciune, încă nu cunoaște pe Dumnezeu.

Recunoștința de păcate e simțământul adânc în sufletul lui David. „Mă copleșesc nelegiuirile”. Un adevărat creștin întotdeauna e conștient de păcatele sale. E modest și umilit. Credința mântuitoare e la culme. „Dar tu vei ierta fărădelegile noastre”. Bunătatea lui Dumnezeu e fără margini și harul Lui iertător întrece orice închipuire. Dumnezeu nu obosește iertând. Fiecare om poate fi inspirat de aceasta încredere în Dumnezeu.

2. *Puterea lui Dumnezeu asupra naturii și popoarelor.* Munții înalți stau prin puterea lui Dumnezeu. El i-a făcut și tot El îi ține. El a pus hotare apelor mari. Furtuna e potolită de El. Când Domnul

Hristos umbla pe mare a dovedit această putere. Un cuvânt al Lui a fost destul ca furtuna să înceteze. Câți munți nu s'ar dărâma, și pe câte vapoare nu le-ar înghiți valurile mării, dacă Dumnezeu ar îngădui. El ține departe de noi munții greutăților ca să nu ne cotropească și potolește furtunile sufletesti ca să nu ne înecăm.

Apoi Dumnezeu potolește zarva popoarelor. Ne mirăm că sunt războaie, dar nu știm că Dumnezeu le îngăduie, ca să le oprească tot El. Când va spune destul! Popoarele vor înceta războiul. „El” potolește urletul mărilor, urletul valurilor lor și zarva popoarelor.”

În aceste vremuri tulburi trebuie să ne încredem în Dumnezeu. El are putere să limpezească situația.

3. *Binecuvântările materiale.* Dacă Dumnezeu răspunde rugăciunilor, dă iertare păcatelor, tot El dă și bunuri materiale. Izvoare cu apă răcoritoare pentru cel oboșit; apoi belșug de grâu pentru cel ce ară pământul. Domnul Isus se miră în Samaria de holdele coapte. Aceasta ne mai arată mulțimea sufletelor coapte pentru pocăință. El exprimă dorința după lucrători. Când Dumnezeu dă bunuri pământesti cere să fie întrebuințate, cu recunoștință față de El. Acei cari se bucură de gloria secerișului sunt datorți să dea lui Dumnezeu partea Lui.

INTREBĂRI: 1. Cine este autorul Ps. 65? 2. Cum sunt izvoarele lui Dumnezeu? 3. Ce fel de încredere avea David în Dumnezeu? 4. Ce simț a avut David față de greșelile lui? 5. Spune ceva despre puterea lui Dumnezeu asupra naturii și popoarelor? 6. Spune ceva despre seceriș și datoria față de Dumnezeu?

Treziri spirituale prin școala duminicală

Lucrarea școlii duminicale e strâns legată de Cuvântul Domnului. Biblia e manualul ei. Împreună, învățătorul și elevii, studiază, se adâncesc, scot învățăături și învață Cartea vieții.

Și studiul Bibliei **paralizează, sugrumă orice încercare păcătoasă.** Cuvântul Domnului e un foc curățitor, un foarfece, un ciopliitor. Cu cât vom cunoaște prin Biblie, voia Tatălui, cu atât o vom face mai mult. E știut că după nașterea din nou, chiar, au mai rămas în inima noastră unele rădăcini ale celui rău. Astfel din timp în timp, colțul păcatului răsare în ființa noastră. Pe acesta însă, îl înăbușe Cuvântul Domnului.

Apoi, **cu cât vom ști mai mult Biblia cu atât vom fi mai spirituali.** Prin studiul și cunoștința ei, vom căpăta mai multă viață lăuntrică, omul spiritual va crește, se va întări. Și de acesta avem noi acum nevoie.

Suntem mulți, dar slabi cu toții. Simțim noi că e prea puțină viață. Și ca să fim tari, ne tre-

bue mai multă cunoștință a Bibliei.

Iarăși, Biblia prin studiul ei, **ne descoperă starea adevărată a lumii.** La ce lumea, când ești pierdut pe veci? La ce bun e dus sufletul dacă nu e împăcat cu Tatăl? Iar dacă noi suntem împăcați cu El, ni se cere să ajutăm pe aproapele nostru căzut, ca să poată fi scăpat. Deci, Biblia, studiul ei, întipărirea ei în mintea noastră, să fie scopul unic al școlii duminicale. Binecuvântarea e legată de Biblie.

A. P.

Fiecare școală duminicală trebuie:

- să citească,
- să cunoască,
- să răspândească

o carte bună. Se pot face chiar imediat comenzi la **Depozitul de Literatură Creștină**, Arad, str. Lae Barna 4.

LECȚIUNILE TINERETULUI

Intocmite de Alexa Popovici

Duminecă, 7 Iulie 1940.

Tineretea curată

1. Timotei 4:12.

Timotei era copilul sufletesc al Ap. Pavel. A crescut într-o familie, unde a primit o educație religioasă destul de frumoasă. Apostolul pune în el mari speranțe. De mai multe ori i-a încredințat lucruri de mare însemnătate în biserică lui Hristos. Pentru a fi în stare să ajungă un om mare, îi scrie sfatul din text.

1. Curățenie în vorbe. Cine poate ajunge la aceasta cu siguranță, va dobândi greutatea cuvântului. Nicio vorbă strică, nicio vorbă fără folos, nicio vorbă de batjocură, nicio vorbă jignitoare, nicio vorbă poticnitoare. Lîmbajul lui să fie demn în orice împrejurare. Să aibă întotdeauna vorbe presărate cu sare, cum spune Solomon.

2. Curățenie în purtare. Cărările lui să fie ciustite, și de cari să nu se rusineze în fața nămănuia. Pașii lui să facă urme bune pe cari să poată călca și alții. Nu la mult timp după pocăință, un tânăr se întâlnește cu un prieten intim de al lui. Imediat prietenul îl întrebă: „Spune-mi te rog ce ți-au dat pocăinții?” La aceasta credinciosul răspunde: „O ei mi-au dat multe. Ei mi-au dat să păzesc doi vulturi, două vulpi, doi iepuri, și un leu. Ochii mei sunt vulturi, priveau totul și bun și rău. Măinile mele erau vulpi, căci luau totul. Picioarele mele erau iepuri, căci alergau în toate căile păcatului. Iar inima mea e un adevărat leu, un leu, care la mânia era gata să facă orice. Toate acestea acum trebuie să le păzesc”.

3. Curățenie în credințioasă. Credința nu trebuie amestecată cu tot felul de superstiții, cu reguli, obiceiuri și dogme omenești. Nimic, afară de Evanghelia curată, nu trebuie așezat în altarul sfânt al credinței noastre. Plus nimic, minus nimic, decât Evanghelia.

Aceasta e calea de a avea o tinerete, care să fie admirată chiar de dușmani. Tineri credincioși „nimeni să nu vă disprețuiască tineretea!”

Duminecă, 14 Iulie, 1940.

Alergarea credinciosului

Evrei 12:1.

Autorul stătea și se uita cum alergau și arene cei ce doreau să câștige premiul. Imediat în minte i-a venit alergarea credinciosului.

1. Credinciosul trebuie să alerge din păcat spre o viață mai bună. John Bunyan scrie în Călătoria Creștinului despre cel credincios, că a căutat cât mai repede să se îndepărteze de cetatea pierzării. În adevăr, prin credință ochii noștri văd toată starea în care ne-am aflat și atunci am vrea cât mai repede să fugim din ea. Dar nu numai de asta fuge cel credincios, ci el mai vede și binecuvântările ce sunt dincolo de hotarul păcatului, și atunci aleargă spre ele.

2. Credinciosul aleargă să știe mai mult, să cunoască mai mult. Niciodată el nu trebuie să se mulțumească cu cât știe. „Crește-ți în cunoștință” — ne spune Cuvântul Domnului. E bine să cunoaștem

cât mai mult din Biblie, să o cetim în fiecare zi. Orice credincios trebuie să cunoască doctrinele mari ale Bibliei ca: mântuirea prin jertfa lui Isus, divinitatea lui Isus, împărăția lui Dumnezeu, învierea morților, venirea a doua a Domnului Isus, pedeapsa pentru păcat și răsplată vieții sfinte, viața viitoare, nemurirea sufletului, etc., etc. Atâta timp cât un tânăr creștin nu știe măcar ceva din acestea, nu va rămâne, când vor veni vânturile învățăturilor greșite. Deci tineri, alergați spre mai multă cunoștință a credinței voastre. Isus a spus, că după botez credincioșii să fie învățați.

Pavel se gândește la marea chemare pe care o au credincioșii lui Isus.

1. O chemare la o viață de mântuit. Creștinul are cea mai adevărată libertate, dar libertatea această nu înseamnă o înclinare spre păcat, spre porniri rele. El care știe ce amară e starea în păcat, are în lăuntrul său un glas, care mereu îl cheamă la o viață mai senină, mai curată.

2. O chemare la colaborarea cu ceilalți mântuiți. Unirea între cei credincioși e prevăzută în planul divin. Dela

Pentru Duminecă 29 Sept. 1940.

PLANUL LUI PAVEL OU PRIVIRE LA DĂRNICIA CREȘTINĂ

PERIODIC
„In ziua dintăi a săptămânii”

Cu închinăciune
Cu rugăciune
Cu bucurie
Obișnuit

PERSONAL
„fiecare din voi”

Fiecare bărbat
Fiecare femeie
Fiecare băiat
Fiecare fată
Nu prin alții
Nu în comun

PROVIDENT
„să pună de o parte acasă”

De mai înainte
De bună voie
Cu înțelepciune

PROPORTIONAL
„Ce va putea, după câștigul lui”.

În măsura câștigului
Cu recunoștință
Cu credincioasă
Simțindu-se dator

PREVENTIV
„ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu”.

Astfel

Cu mult timp înainte
Nu sunt deficite
Nu se fac datorii
Nu se plătește camătă
Nu e îngrijorare
Poți avea predicator bun.

3. Credinciosul trebuie să alerge să aducă pe alții la Isus. Fiecare credincios trebuie să fie un misionar, un dobânditor de suflete, un pescar de oameni. Isus a spus tuturor credincioșilor: „Mergeți... și predicați”, iar la înălțare a spus: „Imi veți fi martori”.

Duminecă, 21 Iulie, 1940.

Chemarea noastră

Efes. 4:1-4.

Intr-o celulă mucedă și rece a închisorii din Roma, legat în lanțuri grele, Ap.

început ei au întemeiat biserici. Unul lângă altul, cot la cot și umăr la umăr putem face lucruri mult mai mari, unde doi, puterea crește. Când unul pleacă să lucreze, celalalt e bine să stea pe genunchi și să se roage. Tinerii pot face minuni, când se leagă unii de alții cu scopul să fie vrednici de chemarea lor.

3. O chemare la misiune. După progresul nostru pe câmpul Evangheliei se cunoaște cum suntem de vrednici de chemarea noastră. Fiecare din noi suntem ori un binefăcător, ori un răufăcător aproapelui nostru după felul nostru de a-L mărturisit pe Isus. Mesajul mântuirii a fost încredințat celor ce sunt mântuiți,

iar dacă ei vor tăcea, nimeni nu poate vesti Evanghelia, și omul robit de păcatele lui, va muri și va fi pierdut.

Duminecă, 28 Iulie, 1940.

Căminul Duhului

I. Cor. 3:16.

În Ierusalim din Corint au fost câțiva, cari au început să permită în viața lor unele lucruri murdare, iar acum Ap. Pavel le scrie că persoana noastră e Templul lui Dumnezeu, și Duhul lui Dumnezeu locuiește acolo. Deci după cuvintele lui Pavel, în noi e căminul Duhului Sfânt.

1. Asta înseamnă chezașia veșniciei. Ap. Ioan când vorbește de primirea Duhului Sfânt, întrebuințează cuvântul „ingere” sau „peccatoire”. Faptul, că în ființa noastră locuiește Duhul Domnului, înseamnă că suntem ai Lui, că cerul e al nostru, că viața veșnică a fost dobândită. E dovada că suntem mântuiți, iertați, sfințiți și făcuți după placul Domnului.

2. Vom fi astfel meru proaspeți. Isus spune în Ioan 14:26, că Duhul ne va învăța toate și ne va aduce aminte de tot ce a spus Isus. Un credincios deci nu va uita niciodată cuvintele lui Isus, căci ele vor fi meru reamintite de Duhul Domnului care locuiește în noi. Aici e marea experiență creștină. Să cunoști că înălțatul tău e un glas, care îți vorbește despre Mântuitorul tău, și aceasta în fiecare zi.

3. Aceasta înseamnă trăinicia credinței. Fără ajutorul Duhului de multe ori credința noastră ar fi înfrântă. Prezența Duhului e cărmuitorul nostru prin cele mai mari încercări și ispite. Un credincios și mai ales un tânăr are de luptat în foarte multe ispite. Păcatul îi vine înainte ca fel de fel de ispite, unele mai dulci ca altele pentru a-l înșela. Și de atâtea ori trupul e gata să cadă, dar Duhul intervine imediat și ne scapă de cădere. Ferice de cel a cărui trup este templul, căminul Duhului Sfânt.

Duminecă, 4 August, 1940.

Visul lui Iacob

Genesa 28:10—22.

E un tablou minunat; jos cu capul pe o piatră, Iacob fugarul, care a luat prin înșelăciune dreptul de întâi născut, a mințit pe bătrânul său tată, a furat prin șiretențe binecuvântarea părintească, își plânge păcatele; sus Dumnezeu cel drept, sfânt și mare, milos și iubitor. Iar între păcătosul pocăit și Dumnezeu s'a făcut o seară, o ușă în cer, o legătură.

1. *Iacob, icoana unui păcătos.* (Se va arăta viața lui, faptele lui rele pentru a lua dreptul de întâi născut și binecuvântarea părintească). El a înșelat pe fratele lui mai mare. Când Esau a venit oșos și flămând, el pentru un blid de lute, a înșelat dreptul de întâi născut. A mințit pe tatăl lui, Isaac din cauza bătrâneții era orb. Iacob se îmbracă în pielea unui ied, ca să semene cu Esau, se duce și cu o voce schimbată mințește în fața tatălui, că el e Esau. A mințit pe Dumnezeu. Când tatăl lui îl întreabă, dacă așa repede a putut prinde vânat, el spune că Dumnezeu i-a scos înainte

vânatul și a putut prinde așa de grabă. L-a implicat în minciuna lui și pe Dumnezeu.

2. *Iacob, icoana unui pocăit.* Din cauza păcatelor a trebuit să fugă din cuibul părintesc și să ia drumul pribegiei, spre necunoscut. Acum glasul lăuntric îi spune meru că aceasta e din cauza păcatelor. Convins de aceasta, el pune capul pe o piatră și sigur teama că se află în pustiu, nesiguranta viitorului, frica de fratele care îl urmărea, dorul după părinți și casa plină de liniște a căminului, au stors lacrimi. Poate în plânsul pocăinții, cu lacrimile fierbinți a adormit. Și iată minunea, lacrimile lui s'au făcut ingeri. Ingeri cari se ureau la cer, la Dumnezeu. Ingerul părerii de rău pentru păcat, ingerul rugăcunii după iertare, ingerul cu dorința după o altă viață, ingerul încrederii în Dumnezeu, etc. Apoi din cer au început să coboare alți ingeri. Ingerul iertării, ingerul promisiunii de ocrotire, ingerul dragostei, al milei, ingerul binecuvântării, etc. Adevărul acesta se repetă cu fiecare om, care se pocăiește.

3. *Iacob, icoana mântuitorului.* După ce întunerecul nopții a trecut, Iacob pocăit se scoală, și ia piatra pe care lacrimile încă nu s'au uscat și o pune ca stâlp de adăcere aminte. Fiecare om, care se pocăiește, să scrie cu litere de aur în calendarul vieții elipa pocăinții. Apoi Iacob a făcut Domnului o juruință. Jură și tu tinere întreaga ta viață Domnului! Pune toată grija vieții tale în mâna lui Dumnezeu și atunci toate vor înflori.

Duminecă, 11 August, 1940.

Cugetul curat

I. Timotei 1:18—20.

Bugăciunea pe care o face Ap. Pavel lui Timotei, e ca pe lângă credință să păstreze și un cuget curat.

1. *Cugetul curat are influență asupra credinței.* E interesant că Ap. Pavel scrie că Imeneu și Alexandru au căzut dela credință din cauză că au pierdut cugetul curat. Și aceasta e adevărat pentru că păcatul trece prin formele următoare. La început un simplu gând, care trece în faptă, devine obicei, se transformă în patimă și de aici numai Isus poate scoate pe cel căzut. Când în cugetul nostru se ascund gânduri murdare și păcătoase cu siguranță, că acolo credința nu poate trăi. Și invers. Unde e cuget curat, e și o credință mare.

2. *Cugetul curat naste sfintenia.* O datorie a unui credincios este ca în viața aceasta să trăiască o viață sfântă și curată. S'a dovedit însă, că la cine gândurile sunt păcătoase, nu poate fi nici măcar într-o mică măsură sfintenia. Un bețivan care are meru în mintea lui sticla cu beaură, cu siguranță că va intra peste puțin în cărciumă și va ieși beat. Unul care are meru în minte furtul, va fura cu siguranță la prima ocazie. Și aceasta cu toate păcatele. Unde nu e cuget curat, nu e nici sfintenie. Iar unde e cugetul curat, sfintenia va veni în mod natural ca zorile la apropierea soarelui.

3. *Cugetul curat trebuie păstrat.* Luther spune despre gânduri că, ele sunt ca pisărele. Noi nu le putem opri să nu se așeze pe capul nostru, dar le putem opri, să nu-și facă cuib acolo. Ap. Pavel în Filip. 4:7 scrie, că Isus ne va păzi și inimile și gândurile noastre. Pentru a nu fi băntuiți de gânduri rele, e bine să nu

citim cărți rele. Să nu stăm în societatea oamenilor răi, ci Biblia să ne fie o lumină pe cărarea vieții noastre.

Duminecă, 18 August, 1940.

Ostașul lui Hristos

2 Timotei 2:3—5.

În lupta împotriva păcatului un credincios trebuie să fie un adevărat ostaș. Că cât ostașul va fi mai bine instruit, disciplinat și pregătit, cu atât va fi mai sigur de victorie. În textul nostru sunt date câteva reguli ale luptei.

1. *Lupta cere sacrificiu.* Un soldat când pleacă la luptă să știe că trebuie să sufere că mai întâi vin greutățile și numai după biruință vor veni laurii. Un credincios trebuie să rabde, vor râde de el, va fi batjocorit, urât, nu va fi înțeles, va pierde prieteni, va fi desmostenit, va fi arătat cu mâna, etc. Dar el va răbda, va suferi.

2. *Lupta cere ca ostașul să nu fie încurcat în lucrurile vieții.* În luptă ostașul trebuie să fie ostaș. Nici dor de familie, de mamă, de frați, surori, copii, etc., nici gânduri la avere sau la alte. Un credincios trebuie să lase toate, să uite toate, să fie deslegat de toate.

3. *Lupta cere ca ostașul să se lupte după rânduieli.* Luptătorului i se cere o disciplină, anumite reguli. Cu dușmanul nu trebuie să stai de vorbă. Cine stă de vorbă cu păcatul va fi bătut de el. Niciodată cel mântuit de Isus, nu trebuie să admită nimic de al păcatului. Regula luptei celui credincios e luptă până la capăt.

Duminecă, 25 August, 1940.

Apolo

Fapt. 18:23—28.

În a treia călătorie misionară, Ap. Pavel a întâlnit la Efes, pe Apolo. Despre el nu prea avem mult scris în Biblie, dar din puținul pe care îl avem, putem vorbi despre el, că a fost;

1. Un om întors la Dumnezeu. De prima dată, el a fost dobândit, fie de Ioan Botezătorul, fie de unii din ucenicii lui. Se pare însă, că la un moment dat și ucenicii lui Ioan au început să-l predice pe Isus. Până la întâlnirea cu Pavel, el nu s'a întâlnit cu vreun ucenic de-al lui Isus. Totuși însă el predica pe Isus. El a lăsat toată religia lui ebraică și a porinit într-o viață nouă.

2. „Era tare în Scripturi”. Asta e o parte minunată în viața lui. A cettit mult, a învățat mult paginile Bibliei. Aici e un exemplu frumos și demn de urmat de tinerii de azi. El a devenit mai târziu ceace a devenit numai datorită faptului, că în tinerețe a cettit și a învățat Scripturile. E bine ca fiecare tânăr să caute să citească mult Biblia. Fie că e acasă, la birou, în fabrică, pe câmp, să aibă la el Biblia, iar în timpul liber să citească măcar câteva versete.

3. Avea un duh înfocat. În ceace el învăța și predica, era plin de zel. În fiecare cuvânt punea simț și viață. Ce pildă pentru noi! De atâtea ori noi le facem pe toate numai din simțul datoriei și nu punem nimic din duhul nostru. Zelul și râvna au mare putere asupra încercărilor noastre, și ne asigură o bună reușită.

Duminecă, 1 Sept., 1940.

Voluntarul Domnului

Isaia 6:1—8.

Viziunea lui Isaia s'a sfârșit cu hotărîrea sa de a merge ca voluntar în slujba Domnului. Cauza divină avea nevoie de un om, și Domnul aștepta ca omul să vină și să se prezinte în mod voluntar. Lucrarea nu putea fi făcută decât de unul care a văzut nevoia, și se simte legat de lucrarea sfântă.

1. Voluntarul a simțit chemarea din partea lui Dumnezeu. „Cine va merge pentru noi?” e întrebarea din cer. Și la această întrebare Isaia răspunde: „Iată-mă, trimite-mă!” Tineri dragă Dumnezeu și azi cheamă. Glasul Lui vine și la tine. Vei spune și tu „Iată-mă, trimite-mă?” Vestitorii Evangheliei nu pot fi decât acei ce au auzit glasul Domnului.

2. Voluntarul Isaia a simțit chemarea pierduților. El însuși s'a simțit un pierdut, și atunci când s'a văzut vrednic să meargă să le ducă o picătură de mângâiere celor pierduți, s'a înrolat cu bucurie la aceasta. Aici e datoria noastră. Câți pierduți nu trăiesc cu noi? Câți din cei iubiți de noi nu merg în iad, numai pentru că noi nu le spunem despre Isus? Chemarea păcătoșilor de-atâtea ori noi nu o auzim. „Treci în Macedonia și ajută-ne!” a fost glasul omului din visul lui Pavel.

3. Voluntarul a simțit o chemare lăuntrică. E în firea noastră, ca atunci când vedem pe un altul în nenorocire, să-l ajutăm. Când am vedea pe unul mergând cu ochii deschiși spre un loc, unde e prăpastie, am căuta să-l convingem să nu meargă mai departe, să nu cadă în prăpastie. Același lucru se întâmplă cu oamenii nemântuiți. Ei merg spre iad, noi știm aceasta, ce facem pentru a-i salva? Mântuirea lor e câștigată la cruce, nu trebuie decât să le spunem de ea și să-i ajutăm să meargă la Golgota.

Spuneți tinerilor ca Isaia „Iată-mă, trimite-mă!”

Duminecă, 8 Sept., 1940.

Nașterea din nou

Ioan 3:1—12.

În discuția Sa cu Nicodim, Domnul Isus vorbește și pune accent pe o învățătură cu totul nouă, pe nașterea din nou. Aici e marea deosebire între religiile vechi și religia nouă adusă de El, de creștinism.

1. Nașterea din nou e lucrare de schimbare a lăuntrului nostru. Ea se petrece în inima noastră, în lăuntrul nostru. Aici e una din cauzele că e așa de greu de explicat. Lucrarea ei e cunoscută mai mult după ce se vede ea roadă a ei. Prin nașterea din nou, odăița inimii

noastre se mătură, se curăță, se reînnoiește. Gândurile rele sunt smulse și în locul lor sunt sădite altele bune. Apucăturile noastre cari adesea ne târâse la păcate, sunt luate și în locul lor dorinți sfinte și curate umplu inima.

2. Nașterea din nou e lucrarea Duhului Sfânt. Isus a spus că ea se face asemenea vântului, deci foarte greu de priceput. „Ce este născut din Duh este duh”. Ce greu să înțelegi și să pricepi spiritele! Ce bine însă că nașterea din nou e făcută de Duhul Sfânt, căci suntem siguri că am fost schimbați spre o viață sfântă.

3. Nașterea din nou se petrece numai la cei predați Domnului. Duhul Sfânt nu va veni să-și facă lucrarea într-o inimă care vrea să rămână în păcat, e mulțumită și simte o plăcere acolo. Atunci în loc să facă un bine, ar face un rău, căci i-ar răpi omului plăcerea și mulțumirea lui. Când însă un om vine cu pocăință și credință la Domnul Isus, în inima lui se petrece lucrarea Duhului Sfânt, nașterea din nou.

Duminecă, 15 Sept., 1940.

Timpu pocăinții

II Corinteni 6:2.

Pentru foarte mulți tineri, cari cunosc ceva din Biblie și au o oarecare convingere că trebuie să se pocăiască, e greu să o facă acum și e ușor, foarte ușor să o amâne, dela o zi la alta. Cel mai bun timp pentru a veni la Isus e tineretea.

1. Dacă venim în tinerete, vom avea o viață frumoasă. Când am venit și ne-am predat viața la picioarele lui Isus, am apucat pe un drum, pe care fericirea cerului aruncă raze, pe care se aud melodii din cer. Pedeapsa păcatului e luată și aceasta ne dă bucuria mântuirii. Viața unui mântuit e mai veselă ca a unui nemântuit. Într-o comună locuiau unul lângă altul un bogat necredincios și un frate credincios, însă, sărac lipit pământului. În curtea bogatului încontinuu erau injurături, ceartă, gălăgie, în timp ce în curtea credinciosului sărac era liniște și din când în când se auzeau cântări. „De ce e deosebirea asta?” întrebă într-o zi bogatul supărat. „Pentru că viața mea e predată în mâna lui Isus, și asta-mi dă bucurie”, răspunse credinciosul.

2. Pocăința în tinerete, ne dă timp să putem lucra în împărăția lui Dumnezeu. Ce poate să mai facă un frate care s'a pocăit la 75 de ani? Dar unul predat lui Isus la 18 sau 20 de ani? Și nu trebuie să uităm că, noi în cer vom primi răsplata după lucrul pe care l-am făcut spre slava Sa. Cel întors la bătrânețe, va fi mântuit, dar nu va putea primi răsplată pentru vreun snop adus la Isus.

„Iar cei ce vor învăța pe mulți să umble în dreptate vor străluci ca stelele în veac”. Daniel 12:3.

3. Pocăința în tinerete e o siguranță, că ne-am mântuit. Cine știe dacă vei ajunge să fi și tu un moșneag. Dacă te-ai pocăit în tinerete, ești împăcat și ești sigur că ai făcut un lucru pe care a trebuit să-l faci. Poate vei muri în tinerete, iar tu ai amânat pocăința pentru când vei fi bătrân; iată cum ai pierdut mântuirea ta.

Duminecă, 22 Sept., 1940.

Judecata de apoi

Matei 25:31—46.

În text e un tablou al judecății de apoi. Judecătorul e Isus, cei judecați suntem noi oamenii de pe pământ din toate neamurile, din toate locurile și din toate timpurile.

1. Judecata va fi dreaptă. Nimeni nu va fi pedepsit dacă nu e vinovat, și nimeni nu va fi răsplătit, dacă nu merită această. Atunci nu va fi milă, fiindcă dreptatea cere o judecată dreaptă. Lucrările, rugămintele și suspinele nu vor îndulși pe Judecător. Cei buni vor merge la loc bun, iar cei răi la loc rău. Așa e drept și așa va fi.

2. Judecata va fi despărțirea pe veci a celor mântuiți de cei nemântuiți. Unii vor pleca după pronunțarea sentinței spre cer, iar alții spre iad. Nimeni nu va putea să se mai întâlnească după aceasta cu alții din partea cealaltă. Pe veci de veci. Dacă mama e credincioasă iar fiica nu, sau invers, în ziua judecății se vor despărți pentru totdeauna. Se spune că un tânăr credincios avea pe tatăl necredincios. L-a invitat să vină să asculte și el Evanghelia. Într-o Duminecă, promite fiului că va merge cu el la biserică. Întâmplarea a făcut să fie tocmai serviciul cinei Domnului. Și după obiceiul bisericii, cei ce se împărtășesc trec în primele scaune, iar ceilalți mai în urmă. Când au intrat — tata cu feciorul — tânărul credincios își așează tata pe un scaun din urmă și-i spune: „Eu mă duc mai înainte să mă împărtășesc”. Singur rămas în urmă, tatăl își spuse în sine: „Sigur așa se va întâmpla și în ziua judecății. El se va duce, iar eu voi rămâne”. Acest gând l-a condus la pocăință.

3. Judecata nu mai dă ocazie de mântuire. Cu siguranță atunci toți ar vrea să se mântuiască, dar e prea târziu. Isus nu va mai fi Mântuitor, ci Judecător. Harul mântuitor atunci e ridicat, ușa e închisă. Atunci pentru mântuire e prea târziu, e prea târziu. Deci aranjează cu părâșul tău înainte ca să apari înaintea Judecătorului.

Duminecă, 29 Sept. 1940.

Dărnicia creștină

I. Cor. 16:2. II. Cor. 8:1—10.

Subiectul de azi e unul din cele mai uitate de foarte mulți credincioși. Mulți se cred pe ei pocăiți, pe ei predați Domnului, dar nu și buzunarul lor.

1. *Dărnicia e o poruncă și o datorie a fiecărui credincios mântuit.* Nimeni nu poate spune că el nu are această datorie, sau că pe el nu-l privește dărnicia. E o datorie să-I dăm și Domnului din

bucuriile pe care ni le dă. Și păgânii simt în ei această datorie, și, când se închină, aduc zeului lor jertfe și daruri. Impărăția lui Dumnezeu e lăsată în îngrijirea și în sarcina noastră, deci e o datorie să o ducem înainte.

2. *Dărnicia e o binecuvântare.* Ap. Pavel o numește un har. E un lucru văzut în viața celor darnici, că Dumnezeu îi binecuvintează în mod deosebit. Cercetați și vă veți convinge de aceasta. Unde dă omul, dă și Dumnezeu. Pe când, sgârzenia e un păcat care ne împiedecă, chiar să intrăm în cer. Biserica darnică e vie și progresivă. Când nu mai dăruim, deve-

nim sgârceți și astfel ajungem în păcat. Și sigur noi nu ne dăm seama de asta. Ne întrebăm, de ce Dumnezeu nu mai lângă noi? Suntem păcătoși, suntem sgârceți.

3. *Dărnicia e o parte din închinăciune.* Rugăciunea, lauda și dărnicia sunt cele trei părți ale închinăciunii. Prin dărnicie noi onorăm pe Dumnezeu cu darurile noastre. În ea noi arătăm cât îl iubim pe Dumnezeu. E o dovadă a devotamentului nostru față de El.

Pe pag. 7 dăm planul lui Pavel cu privire la dărnicia creștină.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Intocmite de sora Earl Truja

Impăcarea și faptele bune

1. Ce face Dumnezeu pentru noi, când noi credem în Mântuitorul?

Răspuns: Când noi credem în Isus Hristos, Dumnezeu ne socotește neprihăniți și ne curăță încontinuu. Romani 3:28; 1 Ioan 5:4.

2. Ce înseamnă a fi justificat sau socotit neprihănit?

Neprihănirea înseamnă că Dumnezeu nu-și mai amintește de păcatele mele sau de firea mea păcătoasă, ci în Fiul Său prea iubit, mă primește ca și când aș fi neprihănit, fără păcate. Efeseni 1:3—7.

3. Poate fi cineva socotit neprihănit prin fapte bune?

Nu; Dumnezeu nu ne socotește neprihăniți prin vreun merit al nostru, ci numai prin har, prin mântuirea, care este în Isus Hristos. Romani 3:20, 28; Tit 3:5—7.

4. Cum suntem socotiți neprihăniți?

Când noi credem în Isus, Mântuitorul nostru, noi cerem și primim neprihănire. Romani 3:24—26.

5. Suntem socotiți neprihăniți prin meritul credinței noastre?

Nu; Credința nu merită neprihănire, ci prin credința noi îmbrățișăm pe Isus Hristos, care singur este neprihănirea noastră.

6. Are credința care ne face să fim socotiți neprihăniți vreo legătură cu faptele bune?

Da; Credința aceasta singură va face fapte bune. Galateni 5:6; Efeseni 2:10; Iacob 2:17.

7. De ce faptele noastre bune nu pot fi socotite ca neprihănirea noastră?

Fiindcă neprihănirea care poate sta înaintea Tronului lui Dumnezeu, trebuie să fie perfectă; pe când faptele noastre cele mai bune în viața această sunt cu cusur (imperfecte) și pătate cu păcat. Isaia 64:6; Psalm 143:2.

8. Cum se poate explica faptul că faptele noastre bune nu au niciun merit spre mântuirea noastră, totuși Dumnezeu le răsplătește și în viața această și în viața viitoare?

După cum Dumnezeu ne primește pe noi în Hristos, tot așa în Hristos El primește și răsplătește faptele lor bune. Efeseni 1:6; 1 Petru 2:5.

9. Cari sunt faptele aprobate de Dumnezeu ca fiind bune?

Fapte bune sunt acele pe cari Dumnezeu le-a poruncit în Cuvântul Său sfânt: iubire față de Dumnezeu, iubire față de

semenii noștri, și o viață a sfințeniei. Mica 6:6—8. Efeseni 2:10.

10. Credinciosul scapă de păcate deodată?

Nu; nici în viața această întregă; au rămas în el rămășițele păcatului, și el trebuie să se lupte toată viața lui contra păcatelor. 1 Ioan 1:10; Romani 7:23.

11. Nu socotește Dumnezeu pe om neprihănit până nu va fi perfect?

În momentul când păcătosul crede într-adevăr în Hristos, în acel moment el este socotit neprihănit. Romani 3:28; Luca 7:48.

12. Cum poate Dumnezeu să-l socotească pe drept neprihănit, când păcătosul abia a început o viață sfântă?

Dumnezeu îl socotește pe credinciosul neprihănit fiindcă, el este în Hristos și fiindcă El îl va face la urmă cu totul sfânt. Romani 3:25—26; 1 Tesaloniceni 5:23; 1 Ioan 3:1—3.

13. De ce se bucură omul pe care Dumnezeu l-a socotit neprihănit?

Omul socotit neprihănit are pace cu Dumnezeu; iubirea Tatălui este în inima lui; Duhul mărturisește că el este un fiu al lui Dumnezeu; el se bucură că rugăciunile lui sunt ascultate; și el este unul dintre fiii ai lui Dumnezeu. Romani 5:1, 2, 5; Romani 8:16—17, 32.

Înaintarea credinciosului

1. Este omul convertit fără greșeli?

Răspuns: Nu, el abia a început alergarea spre ținta sfințeniei; chiar cei mai sfinți oameni, atât timp, cât sunt în viața această sunt plini de greșeli. 1 Ioan 1:10; Filipeni 3:12.

2. Este înaintare în viața creștină? Da; credinciosul ar trebui să se curățe din ce în ce mai mult de toată necurățenia lui, și să devină din ce în ce mai sfânt, mai curat în trup și spirit. 2 Corinteni 7:1; Evrei 12:14.

3. Înaintează credinciosul fără efortare?

Nu; viața credinciosului este o luptă, care cere veghere, grijă și efortare; și noi trebuie să ducem până la capăt cu mântuirea noastră, cu frică și cutremur, având toată armatură lui Dumnezeu. Galateni 5:7; Filipeni 2:12; Efeseni 6:11.

4. Cade credinciosul în păcat?

Da; câteodată el cade prin lipsa lui de grijă și atenție, și aduce asupra lui însuși pedeapsa și rușine Mântuitorului Său. Dar el este născut de Dumnezeu și nu va merge înainte în păcat. 2 Samuel 7:14—15; Matei 26:69—75; 1 Corinteni 11:32; Filipeni 1:6; 1 Petru 1:5, 9.

5. Care este puterea prin care credinciosul crește în har?

Credinciosul crește în har prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul sfânt care locuiește în El. Ioan 17:17; Fapt. Ap. 20:32; Romani 8:13; Galateni 5:16.

6. De ce trebuie să ne rugăm mult?

Fiindcă Dumnezeu dă puterea Lui numai aceluia, care o cere din inimă și fără încetare. Matei 26:41; Efeseni 6:18.

7. Va fi salvat fiecare adevărat credincios în ziua de apoi cu siguranță (într-adevăr)?

Da; adevăratul credincios este pecetluit până la ziua mântuirii, și Dumnezeu îl ține până la sfârșit. Filipeni 1:6; Ioan 10:28—29; 1 Petru 1:5.

8. Cum este posibil pentru creștinul să fie credincios până la sfârșit?

Adevăratul creștin va stăruia, va rămâne neclintit până la sfârșit fiindcă, împreună cu darul neprihănirii, Dumnezeu totdeauna dă darul vegherii și stăruinții. Ioan 3:9; 1 Corinteni 10:13.

9. Care este semnul sigur că cineva este un adevărat credincios?

Singura proba sigură, că cineva este un credincios, este că el crește în sfințenie și în folosința până la sfârșit. Matei 10:22; 2 Petru 1:10.

10. Poate credinciosul să fie sigur în viața această de salvarea lui finală?

Da; cei cari într-adevăr cred în Domnul Isus și îl iubesc cu sinceritate și caută să umble înaintea Lui cu o conștiință curată pot fi siguri; și este datoria noastră să fim siguri de chemarea și alegerea noastră. Romani 8:16; 2 Timotei 2:12; 2 Petru 1:10; 1 Ioan 2:3.

11. Va atinge creștinul vreodată sfințenia?

Da; la moarte el va fi liber de moștenirea păcatului și va fi adus în sfințenie. Romani 8:30; Iuda 24.

12. Care este speranța slavei?

Fiii lui Dumnezeu vor fi transformați, schimbați, făcuți asemănători cu Mântuitorul Isus. 1 Corinteni 15:51; Filipeni 3:21; 1 Ioan 3:2.

Farul Creștin

Numărul special pentru școalele duminicale.

Apare sub îngrijirea unui comitet

Redactor **ALEXA DOPOVICI**

Conține lecțiunile școalelor duminicale pe trimestrul Iulie 1940.

Abonamentul:

Pentru Călăuza 20 lei pe an.

În străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente decât cu trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lac Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Aducem la cunoștință că acest număr special al Farului, **ține locul Călăuzei**. El s'a trimis tuturor aceluia ce au fost abonați la Călăuza și cuprinde numai materialul din ea.

La întocmirea lecțiilor școalei duminicale din acest trimestru s'a lăsat explicarea făcută pentru copii mai mici. Aceasta lucrare rămâne deci, în sarcina învățătorilor și învățătoarelor la astfel de clase. Îi rugăm însă, să țină seamă de felul povestitor, în care trebuie explicată lecțiunea.

Pentru cei ce doresc a avea numărul special al școalelor duminicale, îl pot cere ca să-l vândă cu bucată. Un exemplar costă 6 lei, și poate fi cerut dela redacție. E bine ca fiecare elev, să aibă explicațiile lecțiilor. Va fi mult mai ușor pentru învățător la explicare și pentru elev să priceapă.

Avem în depozit

Geografia Palestinei

sau

Țara Cărții.

Cea mai frumoasă descriere făcută într'un spirit creștin a țării făgăduite, a locului unde s'au întâmplat și au trăit persoanele din Biblie.

Pentru societățile tineretului recomandăm următoarele cărți:

Vieța lui dr. David Livingstone,

Vieța lui C. H. Spurgeon,

Puțerea misiunii,

Creștința și misiunea baptistă,

Vieța de familie din Biblie,

Doctrinile Bibliei, etc., etc.

Școala duminicală în biserica baptistă

În principiu școala duminicală își are începutul din primele începuturi creștine. Deoarece primii creștini stăruiau cu toții în învățătura apostolilor și în cunoașterea Sfințelor Scripturi. Cât despre educația religioasă a copiilor avem suferințe dovezi că erau la înălțime în cunoașterea Sfințelor Scripturi. Cu toate acestea este un timp în istoria poporului creștin când școala duminicală așa cum o cunoaștem și o numim noi astăzi a început.

CUM A ÎNCEPUT ȘCOALA DUMINECALĂ. Pe la anul 1735—1811 în Anglia trăia un bun creștin. Numele lui era Raikes Roberts, în vârstă de 22 ani. Era redactorul unui ziar. El a răspândit învățătura școalelor duminicale în scris prin toată Anglia. Ideea despre școala duminicală s'a născut în felul următor: Raikes Roberts făcea vizite la închisori, unde se interesa de creșterea ce-au avut condamnații. S'a convins, că toți cei din închisori au trăit în împrejurări rele și n'au avut o educație religioasă în tinerețea lor.

O altă cauză care a contribuit la ideea școalei duminicale a fost: mulțimea de copii cari petreceau Duminică fără de nici o ocupație și nesfîntînd ziua Duminicii. Raikes Roberts a început școala duminicală pentru a micșora numărul pușcăriașilor și pentru a împiedeca necunoașterea zilei Domnului. El a crezut că învățătura Sfințelor Scripturi e cea mai bună metodă de-a face oameni buni și înrădăcina respectul față de ziua Domnului.

TIMPUL ȘI MATERIA DE ÎNVĂȚĂTURĂ. Școala duminicală s'a început numai cu copii. Orele de învățatură erau până în masă dela 10—12. Iar după masă dela 1—5½. Învățătorii erau bine instruiți și ajutați în lucrul lor.

Ce învățau copii? Carte acei cari nu știau să citească, să cunoască mărturisirea credinței și să citească Biblia învățând adevărurile ei. După patru ani de activitate, școala duminicală începută de Robert Raikes avea ¼ milion de aderenți. Aceasta binecuvântare a trezit un viu interes și în oameni mari, în bărbați și femei. Dragostea pentru școala duminicală creștea din zi în zi și dospea sufletele aderenților.

REZULTATUL ACESTEI MIȘCĂRI. Cât despre urmările mișcării, școalei duminicale se poate spune mult. Ea a adus cele mai frumoase binecuvântări creștinismului.

Ea a dat un mare imbold educației. Învățătura religioasă a pătruns adânc în programa analitică a școalelor de copii, Poșta a făcut reducere pentru corespondența între învățători și copii. Societatea externă de Biblie, este rezultatul mișcării școalei duminicale.

Misiunea externă a fost încurajată foarte mult de școala duminicală. Ea a

dat naștere la misionare și buni predicatori, etc.

La anul 1785 fratele William Foks a întemeiat prima școală duminicală în Londra. El a fost creștin baptist. Astfel școala duminicală a început să inundeze în biserica baptistă.

Astăzi în biserica baptistă școala duminicală este primită mai cu bunăvoință decât oriunde. Scopul școalei duminicale trebuie să fie și astăzi acela: cunoașterea mărturisirii de credință, învățarea Bibliei și lăptrea Evangheliei la cei cari nu o cunosc.

IOAN RUSU

Necesitatea și scopul Societății Tineretului

E necesară Societatea Tineretului? Vom arăta mai jos necesitatea absolută a Societăților Tineretului. În motivele arătate mai jos se va arăta clar că în fiecare biserică baptistă trebuie să existe o Societate. Din aceste motive se va mai vedea și scopul pe care îl urmăresc Societățile Tineretului.

1. *Tineretul are nevoie de studiu.* Tinerii trebuie să formeze cercuri de studii, în care să studieze cărți folositoare. Astfel vor putea să ajungă membri buni și conducători destoinici ai lucrului Domnului de mâine. Dacă tineretul nostru nu cunoaște temeliele credinței baptiste, nu vom putea avea nici un folos de el.

2. *Tineretul are nevoie de lucru.* Vechea vorbă: „Dați tineretului de lucru, căci dacă nu îi va da diavolul”, e adevărată și azi. Un tânăr nu se simte bine numai să vină la biserică și să meargă acasă. El vrea să facă acolo ceva. Și dacă are ceva de făcut, merge cu mai mare bucurie la biserică și-și pune toată puterea ca să lucreze pentru Hristos. El simte atunci că biserica e a lui și că el e al bisericii. Bisericile, cari nu cuprind tineretul și nu-l înrolează în lucru, îl pierd.

3. *Societățile Tineretului fac bucurie în biserică.* O societate de tineri, care lucrează cu drag, e o podoabă pentru biserică. Multe biserici au fost scoase din răceala lor prin Societățile Tineretului, cu programele lor vioaie și vesele. Inimile tuturor se mișcă, văzând tinerii și fecioarele lucrând și vestindu-L pe scumpul nostru Isus.

4. *Societatea Tineretului ajută pe tineri să cunoască Sfânta Scriptură.* Un lucru este sigur: că un tânăr numai atunci va deveni un baptist bun și un serv devotat al lui Isus Hristos, când va cunoaște bine Biblia. Un tânăr care nu cunoaște Biblia, ori merge în lume, ori devine un trântor în biserică sa. Societatea Tineretului ajută și îndrumă pe tineri să cunoască și să creadă Cuvântul sfânt.

(Continuare în pagina 12.)

PREGĂTIREA INVĂȚĂTORULUI ȘCOALEI DUMINECALE

de M. Dumitrașcu

Orice lucru cere pregătire. Unii cred că lucrul în școala duminicală se poate face și fără pregătire, dar aceasta este o părere greșită. Pentru acest lucru trebuie o deosebită și temeinică pregătire. Sunt mai multe căi de pregătire, dintre care amintim trei:

1. Studiarea Bibliei și a metodelor de predare ale Domnului Isus.

2. Studiarea elevilor: bărbați, tineri și copii, ca să știm nevoile și interesele lor.

3. Studiarea metodelor întrebuițate de alte șc. dum. și aplicarea acestor metode întrucât este cu puțință și de folos.

În alte limbi și mai cu seamă în limba engleză, sunt multe cărți, cari se ocupă în amănunțime cu toate problemele școlii duminicale și dacă Domnul ne va ajuta, nu va trece mult și vom avea și noi un manual al școlii duminicale, dar până atunci tot trebuie să lucrăm și avem nevoie de pregătire. Pentru această pregătire vom studia metodele Domnului Isus din mai multe puncte de vedere.

Domnul Isus ca învățător, fie că a avut numai o singură persoană, fie că au fost mai multe în jurul Său, metoda Lui de a învăța a fost perfectă. Observăm următoarele:

1. *El și-a ales un subiect de care nu s'a depărtat.* Intotdeauna El a avut ceva nou și interesant de spus spre folosul sufletesc al celor ce-L ascultau. Multele Sale învățături și sfaturi, erau clare și necesare, ca lumea cunoscându-le, să înțeleagă planul mântuirii pentru care venise pe pământ, pentru a-l duce la îndeplinire. Cap. 3, din Sf. Ev. după Ioan, conține astfel de învățături, pe care învățatul Nicodim și lumea întreagă, trebuia să le cunoască pentru a înțelege planul de mântuire.

El s'a ținut așa de bine de subiect, că oamenii n'au putut să-L îndepărteze de la el, cu toate că veneau cu felurite chestiuni, cerându-I lămuriri. Sunt unii și în zilele noastre, care sunt contra pregătirii cu un subiect ales și bine studiat. Ei încep cu cartea Facerii și termină cu Apocalipsul.

2. *Parabolele erau foarte des întrebuițate de El, cu scopul ca să facă mai ușor de priceput, ceea ce voia să spună, pentru toți.* Așa și noi, să întrebuițăm ilustrațiuni și exemple potrivite cu subiectul, pentru a face pe toți, chiar și pe cei ce înțeleg mai greu, să înțeleagă mai ușor ceea ce voim să spunem! Sunt multe cărți în limba română cu o mulțime de astfel de ilustrațiuni și afară de aceasta, revista „FARUL CRESTIN” aduce în fiecare săptămână astfel de ilustrațiuni și exemple.

3. *Să cunoaștem bine Sf. Scriptură.* În ea găsim multe și folositoare întâmplări și exemple pentru viața creștinului. Domnului Isus, imediat după înviere, când însoțea pe cei doi spre Emaus, le-a spus

berat toată inoiala din inimă și i-a pregătit să-L poată cunoaște la frângerea pâinii prin explicarea Sf. Scripturi pe care o cunoștea așa de bine.

4. *El a știut cum să câștige interesul celor ce-L ascultau.* Intotdeauna Domnul începea lecția cu subiectul în care, cei ce-L ascultau, aveau interes și apoi încet, încet, ajungea la partea spirituală pe care voia să le-o predea. Iată câteva exemple: Femeia samariteancă la fântâna lui Iacob a fost apa, fiindcă interesul femeii era apa, și dela apa materială, a ajuns la apa spirituală. Interesul lui Nicodim era într-o naștere fizică. El s'a gândit că este mântuit, fiindcă n'a născut Evreu. Domnul Isus, cunoscându-i gândul acesta a luat ca subiect nașterea, dar nu nașterea firească, ci nașterea spirituală — nașterea din nou. Prin această metodă, Domnul a câștigat pe mulți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Tinta noastră de căpetenie în școală duminicală trebuie să fie câștigarea sufletelor pentru Domnul și dacă voim să atingem cât mai bine această țintă, trebuie să întrebuițăm metodele Domnului Isus.

Câteva sfaturi cu privire la pregătirea lecțiunii.

Pregătirea lecțiunii în grup să nu se facă la începutul săptămânii, căci învățătorii trebuie să aibă și ei timp să studieze singuri lecțiunea, nici la sfârșitul săptămânii nu este bine, pentru că după pregătirea lecțiunii trebuie să mai cugete și să restudieze lecțiunea ca să vină bine pregătit în fața clasei sale.

Se poate că frații conducători de școala duminicală, sau frații lucrători, cari fac pregătirea lecțiunii cu învățătorii școlii duminicale, să aibă mult de lucru cu cei ce înțeleg mai greu, dar trebuie să cerem dela Domnul răbdare.

N'a fost greu pentru filosoful Socrate să formeze din Plato un mare învățător, pentru că s'a născut cu acest geniu, dar credem că s'a cerut mult lucru și multă răbdare Domnului, ca să facă învățători din Petru, Iacov, Toma, etc., care au fost așa de simpli. Și cu toate acestea El a pregătit cei mai renumiți învățători. Cum a reușit să facă aceasta?

1. El a făcut învățătura Lui așa de atrăgătoare, încât ucenicii au căpătat o mare dragoste de a o preda. Le-a vorbit din inimă și cuvintele Lui au mers la inimile lor. Învățătura Lui nu era o teorie searbădă, ci erau cuvintele auzite dela „TATĂL”. Cuvintele Lui erau „DUH ȘI VIAȚA”.

2. El a găsit o plăcere așa de mare în lucrul Lui, încât ucenicii au fost atrași de exemplul Său. N'a făcut lucrul acesta de silă sau de formă, ci din dragoste. O, dacă conducătorii școlii duminicale sau lucrătorii bisericilor cari fac pregătirea lecției cu învățătorii ar face la fel, învă-

țătorii ar fi mai plini de râvnă și viață pentru lucrul lor.

3. Domnul Isus totdeauna a dat ucenicilor Săi ceva de predat. El le-a spus și le-a înfățișat în așa fel lecțiunea, încât n'au putut ține numai pentru ei cele auzite și învățate, ci au simțit nevoia să le împărtășească și altora. Era „un izvor de apă izbucnitoare”, care nu putea fi oprit să curgă.

Să facem și noi ca El. Ne-a dat pildă, ne-a pus în față metodele Sale și ne-a dat Duhul Său care ne ajută la aceasta. Astfel cei ce lucrează în școala duminicală, cât și cei ce sunt membri, vor fi mai vii pentru Dumnezeu, gata pentru lucru și pentru jertfă, asemănându-se cu pomul sădit lângă un izvor de apă.

Pe lângă toate cele spuse până aici, recomandăm ca ceva minunat de potrivit pentru pregătirea lecțiunii șc. dum., revista „CALAUZA”. Lecțiunile întocmite de misionarul școlii duminicale, sunt împărțite și explicate la care putem adăuga observările și constatările noastre asupra lecțiunii, întregind astfel studiul ei.

Ca încheiere, pot spune că fiecare creștin, dacă vrea să fie misionar pentru Hristos, nu este altă cale mai bună decât să fie un învățător în școala duminicală.

În școala duminicală aveți prilejul să urmați exemplul lui Hristos, predând Cuvântul lui Dumnezeu altora și câștigând suflete pentru El.

Necesitatea și scopul Societății Tineretului

(Urmare din pagina 11.)

5. *Societatea Tineretului ajută pe tineri să-și dezvolte talentele.* Noi avem nevoie de predicatori, de misionari, de evangheliști, de diaconi, de cântăreți și de membri tari, cari să știe în cine cred și să-și dea toată viața lor cauzei lui Hristos. N'avem nevoie de niște membri fricoși, neîndemânatici și șovăitori, cari mai târziu se transformă în leneși, șgârciți și critici. Dar dacă nu dăm tineretului de lucru și nu-l obișnuim să se jertfească pentru Hristos, va deveni tocmai ce nu ne așteptăm și ce nu dorim. Dimpotrivă, dacă vom face societăți ale tineretului, în cari fiecare tânăr dela doisprezece ani în sus, să aibă de făcut câte ceva, ni se vor umplea inimile de bucurie când vom vedea că se ridică în bisericile noastre oameni harnici și devotați Domnului!

6. *Societatea Tineretului luptă pentru aducerea celor pierduți la Mântuitorul.* Cine ar spune că nu e necesar acest lucru? Ah, e absolut nevoie să facem din toți tinerii noștri pescari de oameni, cari să aducă tineret pierdut din frumosa noastră țară la Hristos!

(din Credința și Misiunea Baptistă)